

ZAMANIN DİLİ

Uzun bir yolculuktur devrim... Dur durak bilmeyen bir yürüyüş... Bir bayrak yarışı. Sessizce kayıp gidenler, sesini geride kalanlara devredenler...

Bu soluksuz akışta kısacık bir ömrü nasıl anlamlandıracağımızı bilmeli insan. Sözünü eylemiyle destekleyebilmeli.

"Bir devrimciyi, savaşçıyı anlatmak istediğinizde; idealleri için mücadele-sinden, çabasından başka ne söyleyebilirsiniz ki? Bu öyle bir yolculuk ki; ilk kavmanız kendinizle, ilk zaferiniz kendinize karşıdır. Orada kazanamayanların bu serüvende pek adı geçmez" demişti Kenan... kendi muzaffer kavgasının ardından. Onu anlatmanın ilk adımı da "idealleri için mücadelesinden, çabasından" bir bölüm oluşturan yazılarını yayımlamaktr kuşkusuz. Ama sadece ilk adım olarak. Zira onu kavmanız her alanında yaptıklarıyla anlatılmaktadır asıl olan. Elbette bu çalışmadan sonra sıra ona da gelecek.

Zafere Kadar Genç Yoldaş Dergisi ve Mücadele Birliği gazetesinde yayımlanan yazıların bir araya getirilmesinden oluşan elinizdeki kitapta devrime yalnız "hazım zamanlarımı, boş gecelerimi değil, boydan boya ömrümü ver"en Genç Adam'ın (Kenan Aktaş) düşünsel-teorik gelişimini takip etme imkanı bulacaksınız. Henüz lise yıllarında başlayan düşünsel üretim serüveni, "Umut Güneş" olarak yeni bir düzeye ulaşır. O eşığı aştığı andan itibaren Kenan, artık Umut Güneş'tir.

Elinizdeki çalışmada tarih sırasına göre bir araya getirilen bu yazılar, Umut Güneş'in teorik gelişimini ve olgunlaşmasını görme fırsatı sunuyor okura. Genç bir devrimcinin adım büyümesini, gençliğin ve devrimin sorunlarına kafa yoran, çözüm bulmaya çalışan bir düzeye erişmesini görme imkanı sunuyor.

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

27 Mart - 10 Nisan 2019 / S 71 / 1 TL

BİRLEŞİK DEVRİM KAZANACAK

Mart ayıyla birlikte doğanın yanı sıra insanlar da canlanmaya ve hareketlenmeye başladılar. 8 Mart'ta kadınlar isyana durdular. Taksim yıllar sonra yeniden fethedildi. Ne zaman devrim cephesi kozasını parçalayıp barikatları aşmak için harekete geçerse, karşı-devrim cephesinin Göbelsleri hemen yalana sarılıyor ve karalama kampanyaları başlatıyorlar. Gezi Ayaklanması sırasında bini bir para yalanların nasıl ortalığı kapladığı hatırlanacaktır. 8 Mart'ta İstiklal Caddesi'nde toplanan kadınların polisleri protesto için ıslık çalmalarının, faşist devletin tepesindekilerce "Ezan'ı Yuhaladılar" yalanıyla servis edilmesi de bunlardan biridir.

Yine Diyarbakır Newroz'u katılımın az olduğu yalını, güneşi balçıkla sıvama çabasındır. Yüzbinlerce insanın Newroz'u büyük bir coşkuyla kutlaması, alanları hınca hınç doldurması, devleti korkutmuş, "beka meselesi"ni dillerinden düşürmemelerine bir kez daha vesile olmuştur. Bunca baskıya, katliama rağmen özgürlüğünü zorla çekip almak düşüncesinden bir an olsun vazgeçmeyen Kürt Halkı, her gün, her saat büyük bir ekonomik ve toplumsal yıkımla karşı karşıya olan, yaşamın dışına itilmeye karşı isyancı büyüyen işçi ve emekçiler, hızla iflase sürüklenen ve bir arayış içinde olan ara katmanlar, gelecekle karartılmış ve bu nedenle öfkeyle dolu gençler, ürünleri tarlada kalan yoksul köylüler, her gün katledilen, tecavüze uğrayan ve her geçen gün kapitalizme ve erkek egemen sisteme olan kinleri katlanan kadınlar, zindanlarda birbirinden yalıtılarak sessizce imha edilmeye çalışılan ve buna karşı büyük bir mücadele veren devrimci tutsaklar, faşist devlete bir "beka meselesi" olduğunu tekrar ve tekrar hatırlatıyorlar.

Faşist devlet, korkmakta haklı!

Sayıllı günler kalan seçimlerin de hiçbir yaralarına merhem olmayacağını şimdiden söylemek mümkün. Seçimler, onlar açısından artık "sokakları temizleyen" değil, sokakları dolduran/ dolduracak olan bir olgu haline almıştır. Sonuçları üzerine ipotek koydukları seçimlerden sonra sokağa çıkması muhtemel insanları şimdiden devlet zoru ile tehdit etmeleri, devletin esas gündeminin ne olduğunu gösteriyor.

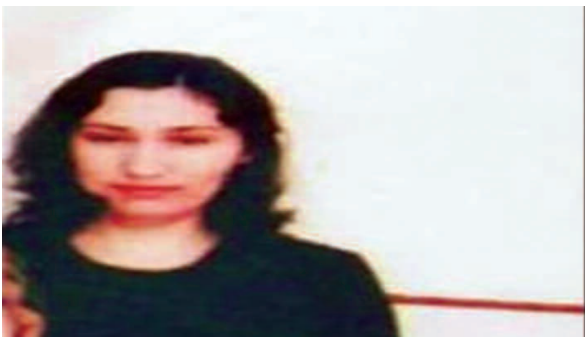
Evet, milyonlarca işçi ve emekçinin de esas gündemi seçimler değildir. Geniş yığınlar, özgürlük istiyorlar; faşizmin baskı ve zulmünden kurtulmak istiyorlar. Birleşmek ve bu aşağılık sömürü düzenine son vermek; barış içerisinde bir arada, insanca yaşamak istiyorlar. Bunun seçimlerle olmayacağını biliyorlar. Bunun yolu, halklarımızın mücadele birliğinden, birleşik devrimden geçiyor.

Bahar bize sesleniyor: Şimdi yeni umutları yeşertme zamanı! İsyancı ateşini körükleyin! İşçi sınıfı ve emekçiler kazanacak!

Birleşik Devrim Kazanacak!

Tecride Karşı Feda Eylemleri

Leyla Güven'in Abdullah Öcalan üzerindeki tecridin kaldırılması için açlık grevine başlamasının ardından zindanlarda da yurtsever ve devrimci tutsaklar açlık grevine başlamıştı.

16 Mart gecesi Tekirdağ 2 Nolu F Tipi Cezaevi'nde Zülküf Gezen; 23 Mart günü Gebze Kadın Kapalı Cezaevi'nde Ayten Beçet; 24 Mart günü Erzurum Oltu Cezaevi'nde Zehra Sağlam; 25 Mart günü de Mardin E Tipi Kadın Kapalı Cezaevi'nde Medya Çınar feda eylemi yaparak yaşamına son verdi.

20 Şubat günü Almanya'da feda eylemi yapan Uğur Şakar da 22 Mart günü hayatını kaybetti. 2

Devrimci Avukatlara Ceza Yağdı

CHD Genel Başkanı Selçuk Kozağaçlı'nın da aralarında olduğu 6'sı tutuklu 20 avukatın "Terör örgütü yöneticiliği" ve "Terör örgütü üyeliği" ile yargılandığı duruşmada 20 Mart günü avukatlara cezalar yağdı.

CHD ve HHB üyesi avukatların, İstanbul 37. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından Silivri Cezaevi Kampüsünde 3 gün süren duruşmalarında avukatların ve müdafilerin esas ilişkin beyanları dinlenmeden hüküm verildi.

Avukatlara 3-18 yıl arasında değişen hapis cezaları verildi 5

3.Havalimanı İşçileri Yargılandı

3.Havalimanı şantiyesindeki kötü çalışma koşullarına ve iş cinayetlerine karşı "Köle değiliz" diyerek 14 Eylül 2018 tarihinde yaşanan servis kazasının ardından iş bırakma eylemi gerçekleştiren ve gece koğu kapıları kırılarak gözaltına alınan işçiler ve sendika yöneticilerinin yargılandıkları davanın ikinci duruşması, 20 Mart günü Gaziosmanpaşa Adliyesi 25 Asliye Ceza Mahkemesi'nde görüldü.

Mahkeme öncesi Gaziosmanpaşa Adliyesi önünde toplanan 3.Havalimanı İşçileriyle Dayanışma Platformu, davaları görülecek olan 3.Havalimanı işçileri ve sendika yöneticileri, bazı işçilerin ailelerinin de katılımıyla kısa bir açıklama yaptı. 8

>>Editör...

YENİ ZELANDA KATLIAMI VE DİNCİ FAŞİSTLERİN "ANTİ-EMPERVALİZMİ"

İrçî-dinci bir faşistin Yeni Zelanda'da yaptığı katliam, kuşku yok, dünya halklarını acıya boğmuştur.

Türkiye'de dinci-faşist iktidar ve onun başı ise bu katliamı irçî, şoven duyguları ve dinci gericiği kışkırtmak için sonuna kadar kullanmaya çalıştı.

Yeni Zelanda hukukuna, idam cezası olmadığı için çattı. Avustralya devletine, "dedelerinizi tabut içinde gönderdik, sizi de göndeririz" diye meydan okudu; Avrupalı emperyalistlerin tümünü, "islamcılara yönelik saldırılara karşı sessiz kalmakla" eleştirdi vb vb. 3

Tarihin İtici Gücü

C.Dağlı

2

Kutsal Ve Ölüme Yazgılı

Umut Çakır

4

Devrimci Durumu Ve
Devrimi Kavramak-4

İ.Cevat Çetiner

5

Olgularla İç Savaş-7

Özgür Güven

10

Cephe Savaşlarına

Kenan Kızıl

11

Erkeğin Sonsuz Aşağılanması

Arif işçi

11

TARİHİN İTİCİ GÜCÜ

BAŞYAZI

C. Dağlı

Burjuvaziyle uzlaşma zeminlerinde kalmak isteyen, Türkiye ve Kürdistan'ın uzlaşmacı siyasetleri, 50 yıldır o çok iyi bildiğimiz, sınıf uzlaşmacı siyaseti, yerel seçimlerde yeniden öne çıkardılar: Burjuva siyasi iktidarı ya da faşizmi geriletme. Yeni gibi görünen bu slogan, gerçekteyse yeni değil, eski bir sloganın yeni argümanlarla öne sürülmesinden başka bir şey değildir. Uzlaşma siyasetinin, başka konuda da ileri sürüleceği kesindir.

Uzlaşmacılar, mücadeleciler kitleleri uzlaşmaya çekmek için, kendilerine, "inandırıcı" gerekçeler öne sürüyorlar. Onlara inanacak olursak, uzlaşma, demokrasiyi getirmek adına yapılıyor. Bütün özveri, bütün çaba ve kendilerini paralamaları demokrasi içindir, başka şey için değil. Fakat toplumsal ve siyasal durum, sınıf savaşı, bize başka bir şey söylüyor. Sömürülen ve ezilen kitleler için demokrasi, burjuvaziyle uzlaşmayla değil, burjuvaziye karşı ve burjuvazinin sınıf egemenliği yıkılarak gerçekleştirilir. Uzlaşmacıların uzlaştıkları burjuva muhalefet, burjuva egemenliğinin bir parçası, bileşeni ve gücüdür.

Sınıf savaşımının deneyimleri, güncel sınıf mücadelesinde tüm canlılığını koruyor. 70'lerin ünlü uzlaşmacı reformist hareketleri, siyasi yönetimi geriletme demokrasiyi ve demokrasi güçlerinin birliğini sağlamak ereğiyle burjuva muhalefeti desteklediler. Aralarında resmi bir uzlaşma, bir anlaşma olmasa da, uzlaşmacılar, emekçi kitleleri burjuvazinin peşine takmaktan geri durmadılar. Böylece, emekçi kitlelerin sınıf bilincini bilemek, burjuva sınıfın tüm politik güçlerinin attığı her adımı teşhir etmek, işçi sınıfının bilincini tam olarak aydınlatmak, burjuva egemenliğine karşı gelişen demokrasi ve sosyalizm mücadelesini teşvik etmek ve yüreklendirmek yerine, kitleleri burjuva partilerin basit bir destekçisi durumuna düşürdüler. Ufku burjuva toplumun ötesine geçmeyenler, başarısız olmaya mahkumdur.

Hedeflenen politik özgürlükse, hemen belirtelim ki, tekelci sermayenin egemenliği, politik özgürlüğe gelişir; çünkü tekelleşmiş her planda geriliklik. Devletin faşist olduğu bir yerde, politik özgürlükten söz edilemez. Politik özgürlük faşist devletin ve onun maddi temeli olan tekelci burjuva egemenliğin yıkılmasıyla elde edilir. Bu durumda yapılan, kitleleri devrimci kavgaдан uzaklaştırmak ve çürütmektir. Böylece, halk kitlelerinin devrimci baskısından kurtulan burjuvazi, egemenliğini ve çıkarlarını güvenceye almış olur.

Yeni yarınlardan, devrimden umudunu kesen, sınıf savaşımının tarihin itici gücü olduğunu anlamayan ve bu nedenle yüzünü burjuvaziye çeviren küçük burjuva uzlaşmacıların içine düştükleri duruma bakınca, tarihin itici gücünün sınıf çatışması olduğunu söyleyen Saint Simon ve Fourier gibi kâfalar ne kadar da çaplı görünüyorlar. Bizim uzlaşmacılarımızsa yıllardır, pratik olarak süren sınıf çatışmasını önlemek için elinden geleni yapıyorlar. Uzlaşmacılar eğer gelişme anlayışını kavramış olsalardı, sınıf savaşımının zorunlu olarak kendi sonucuna, yani sınıfların kaldırılmasına doğru ilerlediğini ve bu gelişmenin önüne geçilemeyeceğini de anlamış olurlardı. Ancak, bunu söyleyebilmek için Marksist tarihsel gelişme anlayışına dayanmak gerekiyor. Ancak o zaman burjuvazinin ardından gitmez, bütün güçleriyle emekçi kitlelerin iktidar savaşına destek verirler.

Tarihin çok hızlı ilerlemesi, ilk sonuçların çok kısa sürede alınması, eski toplumsal sistemin dağılması, yeni olanın bir-çok yerde onun yerini alması, tarihsel gelişme anlayışının daha çok insan tarafından benimsenmesini getiriyor. İnsanlar çevresine, olaylara bu anlayışla bakıyor. Bu anlayışla baktığımızda, burjuva toplumun kendi özünde olan insanlık dışı niteliğini iyice açığa çıkardığını daha iyi görüyor. Kazandığı yeni anlayış, bu insanları, komünist topluma geçme hedefiyle, kapitalizme karşı savaşan yıkıcı devrimci güçlerin saflarına götürüyor.

Çağın yıkıcı-devrimci güçleri, proletarya ve diğer kent ve kır yoksulları, burjuva toplumun insanlık dışı niteliği tarafından daha fazla çürütülmeden devrimci bir çıkış gösteriyor. Toplumun temelden dönüşümü uğruna gerçekleştirilen isyan ve ayaklanmalar tüm burjuva sistemde hızla yayılıyor. Türkiye'de, Kürdistan'da ve dünyanın başka yerinde devrim çağrılarını yapıyor, devrim şarkılarını söylüyor, kitleler büyük bir coşkunluk içinde öne atılıyor. Çağımız yeni bir devrimler çağıdır. Burjuva toplum tarihin en büyük devrimine gebe.

Devrim, her bakımdan kaçınılmaz olmuştur. Çünkü toplumun gelişmesi tarafından gelişmenin yasalarınca topluma dayatılmıştır. Toplumun gelişme yasaları, daha ileri ve yüksek bir topluma geçişi ve bunu başaracak toplumsal devrimi kaçınılmaz yapmıştır. Devrim, aynı zamanda zorunludur, çünkü kendisini oluşturan nesnel koşullar tarafından gündeme getirilmiştir. Koşullar nasıl zorunlu olarak oluştuysa, devrimin kendisi de zorunludur. Yapılması gereken, emekçi kitlelere devrimin kaçınılmazlığını, zorunluluğunu ve gerekliliğini anlatmak, devrimin aldığı boyutları hakkında kâfalarını açmaktır.

Fakat bu görevi ancak gerçek devrimci bir parti, proletaryanın devrimci sınıf partisi yerine getirebilir, uzlaşmacı partiler değil. Çünkü bu partinin programı, marksist-leninist tarihsel gelişme anlayışına dayanılarak yapıldı. Türkiye ve Kürdistan'ın somut durumunun geniş bir çözümlenmesi tarihsel gelişme anlayışının yol göstericiliğinde yapıldı. Dolayısıyla işçi sınıfının kurtuluş yolunu kesin, doğru ve sağlam bir biçimde çizmiştir. Salt teorik bir program değil, teorik-pratik bir programdır, bir eylem programıdır.

Proletaryanın önderliğinde, sosyalizme varacak olan Demokratik Halk Devriminin (DHD) gerçekleştirilmesi, devrimci işçilerin ve devrimci işçilerin partisinin süreci hızlandırıcı mücadelesini, eylemlerini gerektiriyor. Doğru bir teoriyle, devrimci bir programla, politik kararlarla bunun uygulanması arasında bir zaman aralığı vardır. Partinin, devrimci işçilerin, devrimci kitlelerin, tek kelimeyle devrimci öznenin eylemsel müdahalesi zaman aralığını kısaltabilir. Proletaryanın bağımsız sınıf çizgisi temelindeki devrimci öznenin eylemlerini güçlendirelim, hızlandıralım.

Milyonlarca insan kapitalizme karşı mücadeleye atıldı. Her geçen gün yeni yeni büyük insan toplulukları katılıyor bu mücadeleye. Devrim büyük bir kitle gücüyle ilerliyor. Fakat bu, harekete geçmesi gereken kitle gücünün sadece bir kısmıdır. Bu güne kadarki eylem ve ayaklanmalar eyleme geçmesi gereken gücü kendisine çekememiştir. Ancak büyük devrimci hedefler, en geniş emekçi halk kitlelerini harekete geçirebilir. Daha iyi bir ifadeyle, geniş kitleleri harekete geçirecek olan, büyük devrimci hedeflerle yapılan bağımsız devrimci eylemlerdir.

Açlık Grevindeki Tutsaklardan Deklarasyon

Abdullah Öcalan'a yönelik tecridin kaldırılması talebiyle açlık grevini sürdüren tutsaklar, 7 maddelik bir deklarasyon yayınladılar.

Tutsakların yaptıkları açıklamada açlık grevini kararlı bir şekilde sürdürecekleri belirtildi, "Geldiğimiz aşamada AKP- MHP hükümetinin kendi koyduğu yasaları çiğneyen ve hiçbir hukuk normuna sığmayan uygulamalarla önderliğimizi tecrit altında tutmalarının hiçbir meşruluğu kalmamıştır. Türkiye Cumhuriyeti'nin adalet ve hukuk anlayışı AKP MHP iktidarı şahsında sarsılmış ve bağımsızlığını yitirmiştir. Bu sebeple böylesi bir direniş içerisinde olan bizler AKP-MHP mahkemelerini boykot ederek çıkmama kararını aldığımızı bildirmek istiyoruz. Eylem süreci içerisinde hiçbir mahkeme kaygımızın olmadığı, dışarı çıksak dahi eylemimizi sürdürdüğümüzü bilinmektedir. Bu bağlamda mahkemelere çıkmayacağımız, zor kullanılıp götürülürsek dahi savunma vermeyeceğimizi bilmenlidir. Bedeli ne olursa olsun içinde bulunduğumuz açlık grevi direnişini devam ettireceğiz" denildi.

Tutsakların talepleri şöyle:

1-Öcalan'ın mevcut yasalar çerçevesinde ailesi ve vasisiyle düzenli olarak görüşmesi meşru bir haktır ve bu hakkın engellenmemesi.

2-Öcalan'ın avukatlarıyla düzenli görüşmelerini yapması ve kesintiye uğratılmaması.

3-Öcalan'ın mevcut yasalar çerçevesinde ailesiyle telefonla görüşme hakkını kul-

lanması, her yere mektup faks vb. göndermesinin veya almasının engellenmesi ve bu temel hakların kesintiye uğratılmaması.

4-Öcalan'ın radyo ve TV hakkının kesinlikle engellenmemesi ve günlük olarak istediği tüm gazete dergi, kitap vb. istemlerinin

karşlanması.

5-Öcalan'ın yanında bulunan arkadaşlarla düzenli görüşmesinin sağlanması ve bu yasal hakların engellenmemesi.

6-Öcalan'ın sağlıklı yaşam koşullarının oluşturulması için bağımsız heyetlerce düzenli olarak tedavi koşullarının sağlanması.

7-Kürt sorununun demokratik barışçıl çözümünde ve Ortadoğu'nun demokratikleşmesinde PKK Lideri Abdullah Öcalan'ın aktif rol alabilmesi için engellerin kaldırılması, özgür yaşam ve çalışma koşullarının sağlanması.

Tutsaklar, "Ancak verili hükümet bu konuda engel olmaktan çıkarsa gözlemciler huzurunda yukarıda belirttiğimiz maddeleri hayata geçireceğine ve sürekliliğini sağlayacağına dair adım atarsa, bizler de arabulucu ve gözlemciler huzurunda kamuoyunda süresiz dönüşümsüz açlık grevi eylemimizi sonlandırdığımızı bildiririz. Aksi takdirde PKK Lideri Abdullah Öcalan üzerindeki tecrit devam ettikçe direnişlerimize de devam edecektir. Olası bir şahadet durumunda AKP MHP hükümeti yaşananlardan sorumludur" dediler.

Tecride Karşı Fedâ Eylemleri

Zülküf Gezen'den Fedâ Eylemi

Leyla Güven'in Abdullah Öcalan üzerindeki tecridin kaldırılması için açlık grevine başlamasının ardından zindanlarda da yurtsever ve devrimci tutsaklar açlık grevine başlamıştı.

Tekirdağ 2 Nolu F Tipi Cezaevinde olan Zülküf Gezen, açlık grevinde olan yoldaşlarına destek olmak ve tecridi protesto etmek için 16 Mart gecesi hücrelerinde kendini asarak yaşamına son verdi.

Akşam saatlerinde cenazesi İstanbul'da törenle karşılanan Zülküf Gezen'in, 17 Mart'ta törenle Amed'e uğurlanması ve orada yapılacak bir törenle defnedilmesi planlanıyordu. Ancak gecenin ilerleyen saatlerinde Gezen'in cenazesi İstanbul Atatürk Havalimanı'nda polislerce alıkonularak, ailesinden habersiz Diyarbakır'a kaçırıldı. Gece yansı Gezen'in ailesini arayarak bilgi veren polis, bu gece cenazeyi defnedeceklerini söyledi. Aile ve HDP milletvekilleri Diyarbakır Havalimanı'na gitse de abluka altındaki havalimanına girişleri engellendi. Cenazenin defnedileceği Yeniköy Mezarlığı da polis ablukasına altına alındı. Cenazeyi aralar ranger ve sivil araçlar eşliğinde Yeniköy Mezarlığı'na götürülen polis, cenazeye katılmak isteyen milletvekilleri Saliha Aydeniz, Semra Güzel ve Nuran İmir'i sürükleyerek mezarlığa girişlerini engelledi. Cenaze, polis eşliğinde bazı aile bireylerinin de katılımıyla defnedildi.

Zülküf Gezen'in taziyesi, Kayapınar ilçesi Şaklat Taziye Evi'nde kabul edilmeye başlandı.

Zülküf Gezen'in kabrini ziyaret etmek için öğle saatlerinde Yeniköy Mezarlığı'na gitmek isteyen kitleye de polis saldırdı. Sezai Temelli, Mehmet Arslan ve diğer milletvekillerinin de aralarında bulunduğu kitlenin öne mezarlık girişinde kesildi. Kalkanlar ve zırhlı araçlarla mezarlık girişine barikat kuran polis, kitleye tazyikli suyla saldırdı.

Kitle dağılmayıp bekleyişini zılgıtlar ve "Biji Berxwedana Zindana", "Şehit Namının" sloganları ile sürdürdü. Yeniden saldıran polis 6-7 kadını darp edip sürükleyerek gözaltına aldı. Saldırığı görüntüleyen gazeteciler de saldırdan payını aldı.

Mezarlığa gelen vekiller de aileye taziyeye için Şaklat Yasevi'ne geçti.

Ziyaret için Bingöl'den gelen çok sayıda kişinin de Diyarbakır girişinde bulunan Abalı Karakolu'nda bekletildiği öğrenildi.

Fedâ Eylemi Yapan Uğur Şakar Hayatını Kaybetti

Dersimli Uğur Şakar, 20 Şubat günü Almanya'nın Krefeld kentindeki mahkeme önünde Öcalan'a uygulanan ağırlaştırılmış tecridi protesto etmek amacıyla bedenini ateşe vermişti.

Vücudunda yüzde 64 oranında yanıklarla hastaneye kaldırılan Uğur Şakar, 22 Mart günü hayatını kaybetti.

Uğur Şakar, eyleminden önce bıraktığı mektubunda Öcalan üzerindeki tecride, açlık grevi eylemlerine ve Alman devletinin baskılarına

dikkat çekiyordu.

Bir Kadın Tutsak Daha Fedâ Eylemi Yaptı

Zindanlarda Zülküf Gezen'in ardından bir tutsak daha fedâ eylemi yaptı. Zindanlarda Öcalan'ın tecridinin kaldırılmasına yönelik, açlık grevleri ile başlayan eylemler, fedâ eylemlerine dönüşüyor.

Gebze Kadın Kapalı Cezaevi'nde Ayten Beçet, tecridi protesto etmek amacıyla kendini asarak yaşamına son verdi.

Ayten Beçet'in cenazesi 23 Mart sabahı hapisaneden cenaze aracı ile çıkarıldı.

Aynı cezaevinde 98 gündür açlık grevi yapan yoldaşı Özlem Söylür, şu satırlarla anlatıyor kendilerini: "Duyuyoruz ki, herkes bizim adımıza kaygılı ve endişeli. Elbette manevi olarak bu bize moral ve güç vermekte. Ancak bilinmelidir ki; yerinde durarak endişeli ve kaygılı olmak bizi bir nevi anlamamak olur. En azından süreci bunu artık kaldırmıyor. Kaygısı ve endişesi geleceğe dönük yüksek olan Heval Leyla'yı. O da bunun için ne yapılması gerektiğini söyledi ve duruşunu ortaya koydu. Bu görüntüye iyi bakıp güzel cevap olmak gerekiyor."

Ayten Beçet'in cenazesini İstanbul Adli Tıp Kurumu'na kaldıran devlet, avukatları ve arkadaşlarını buraya yaklaştırmadı. Ailesi cenazeyi teslim almak için yola çıksa da, cenazeyi kaçıran devlet apar topar uçakla Antep'e götürdü. Ayten Beçet için ATK önünde bekleyen kalabalık bir kitle de sloganlar ve zılgıtlarla Şirinevler'e yürüdü.

Gece geç saatlerde Antep'te Yeşilkent Mezarlığı'nda gizlice defnedilmek istenen Ayten Beçet için mezarlığa gitmek isteyen ailesi önce evlerinden dahi çıkarılmamaya çalışıldı, yoğun ısrarlar üzerine sadece 20 kişilik aile grubunun cenazenin defnine katılmasına izin verildi. Taziye evini kullanmak için AKP'li Şahinbey Belediyesi'ne başvuran aile reddedildi.

Bir Tutsak Daha Yaşamını Yitirdi

Abdullah Öcalan üzerindeki tecridi protesto için Erzurum Oltu Cezaevinde fedâ eylem yapan Zehra Sağlam yaşamını yitirdi. Zehra Sağlam'ın cenazesi 24 Mart günü Erzurum Adli Tıp Kurumu'ndan jandarma tarafından teslim alındı, ailesine verildi.

Zehra Sağlam'ı Muş'un Kayalıkale (Xinzor) köyüne getiren jandarma, valiliğin emri ile zırhlı araçlarla yolları kapatarak köyün giriş çıkışını kapattı. Vekillerin ve halkın cenazeye katılması engellenirken, kısıtlı sayıda aile bireyinin katılımıyla abluka altında cenaze töreni gerçekleştirildi.

Gazetemiz yayına girerken, Mardin E Tipi Kadın Kapalı Cezaevi'nde bulunan Medya Çınar, fedâ eylemi yaparak hayatını kaybetti.

ZÜLKÜF GEZEN

UĞUR ŞAKAR

AYTEN BEÇET

ZEHRA SAĞLAM

Elbet bir bildiği var bu çocukların. Kolay değil öyle genç ölmek. Yeşil bir yaprak gibi yüreği koparıp ateşe atmak

Leyla Güven'den Açlık Grevi Üzerine...

Leyla Güven son günlerde tutsakların tecridi protesto etmek amacıyla yaşamlarına son vermesi üzerine bir açıklama yaptı.

"Onlar, fedai bir ruhla sessizliği kırmak istediler" diyen Güven. "Ama şunu söylemek istiyorum; bu eylemleri yapan her arkadaş benim de bedenimden, ruhumdan, yüreğimden bir parça götürüyor. Bu eylemler karşısında saygıyla duruyoruz. Ama şunu söylemek istiyorum; zaten başlatılmış bir eylemimiz var. Biz zaten eylem halindeyiz, sonuç almaya yaklaştık. Açlık grevi eylemcileri etrafında yerlerimizi almıyoruz. Yeni eylemlerde bulunmamalıyız. Eylemler gerçekten çok değerli, haklarında bir şey söylenemez, ama bu eylemler defalarca değerlendirildi.

(...) Sizlerden de açlık grevi eylemleri etrafında toplanmamızı ve bu fedai eylemlerde bulunmamızı istiyorum. Doğrusu, bunlar beni güçten düşürüyor. Ne yaparsam yapayım, beni duygusal olarak etkiliyor; yükümü ağırlaştırıyor" dedi.

Editör

YENİ ZELANDA KATLIAMI VE DİNCİ FAŞİSTLERİN “ANTI-EMPERYALİZMİ”

Baş tarafı 1. sayfada

En sonunda, Avrupalı emperyalistler Kasım-paşalya “fazla uzatma dur” kabilinden mesajı verecek, sopa sallayacak, tetiğe basacak birini aradılar. Çekya Cumhurbaşkanı bu işi üzerine aldı ve dünya alemin bildiği bir gerçeği, yeni keşfetmiş gibi, bu zat, “Türkiye İŞİD’le işbirliği yapıyordu” diye açıkladı. “İŞİD’le işbirliği” sopası RTE’yi durduracak en etkili silahlardan biriydi. Çünkü bu sopanın ucunda “uluslararası ceza mahkemesinde yargılanma” diye yazıyordu. Mesaj anında hedefine ulaşmıştı: Dinci faşist iktidarın başı, ırkçı şoven duyguları köpürtmek için başlattığı kampanyayı anında kesti.

İrkçı-şoven zehir saçacağı diye RTE’nin tehdit edip aşağıladığı Avrupa halkları karşısında zor duruma düşen emperyalist hükümetler, zevahiri kurtarmak için tepki gösterir gibi yapmak zorunda kaldılar. RTE’nin “dedeleriniz geldi kimi tabutta kimi ayakta döndü” dediği Avustralya başbakanı bu “rencide edici” ifadelerden sonra ilişkilerin gözden geçirilmesinde “bütün seçenekler masada” açıklaması yapıverdi.

Ama bir iki gün içinde ne olduysa oldu, ne sözler söylendiyse söylendi, hangi tükrükler yalandıysa yalandı ve Avustralya başbakanı, “Meseyle ilgili ilerleme sağlandı ve Cumhurbaşkanının görüşlerinde yumuşama görüyoruz” diye açıkladı. Bu

açıklama sayesinde öğreniyoruz ki, biri dünyanın bir ucunda diğeri öteki ucunda olan “Avustralya ve Türkiye’nin, iki ülkenin insanların nesiller boyunca gelişmiş çok büyük bir ilişkisi var”mış. İşin aslı, böyle ufak tefek hırlaşmalar olsa da, itin kuyruğunu ısırmayacağı idi.

Mesele hallolmuştu.

Benzer gölge Yeni Zelanda-Türkiye ilişkilerinin üzerine düştü. “Yeni Zelanda hesap sormayacaksa biz sorarız” diye kükreyen RTE’nin sözlerini “çok rencide edici” bulan Yeni Zelanda hükümetinin hesap sormak için Türkiye’ye gönderdiği Dışişleri Bakanı, kısa bir görüşme yaptıktan sonra görüşme odasından çıkışta, “Yanlış anlaşılmalara çözüme kavuşturduğunu” söyledi. Oysa RTE’nin sözlerinde yanlış anlaşılacak bir şey yoktu; ifadeler, sözler gayet açıktı.

Öyleyse, durduk yerde nereden çıktı bu kayıçı dövüşü?

İşin gerçeği şuydu: Birleşik devrim karşısında “beka” yani ölüm-kalım noktasına gelen ve bunu başka biçimlerde her vesileyle itiraf eden dinci-faşist iktidar ve onun başı, çıkış yolu olarak ırkçı-şoven duyguları köpürterek karşı-devrimci kitleyi motive etmeyi seçti. Yeni Zelanda da bir ırkçı-faşistin yaptığı katliam RTE’ye amacına uygun koşulları sağladı. “One Minute” gibi sahte bir çıkış yapma imkanı ortaya çıkmıştı. Onu kullanmak is-

tedi ve onu kullanırken, Avrupalı emperyalist hükümetleri, kendi halkları karşısında zor duruma düşürecek kadar ileri gitti. Cehalet başa belaydı, nerede duracağını bilemiyordu; ya da içinde bulunduğu zor durum onu ileri gitmeye zorlamıştı.

Kapalı kapılar arkasındaki görüşmelerde Yeni Zelanda ve Avustralya hükümetlerine; bu iki hükümet üzerinden Avrupalı emperyalistlere bu durum izah edildi, bağlılık yeminleri tekrarlandı, taahhütler yenilendi, sadakatta sapma olmadığı garantisini verildi ve “meseyle ilgili ilerleme sağlanmış” oldu.

Başka türlü olabilir miydi? Dinci-faşistler, her şeyleri borçlu oldukları emperyalist güçlere karşı bir mücadele içinde olabilirler miydi? Kişinin buna olumlu yanıt verebilmesi için ahmaktan öte bir şey olması lazım.

Sonunda Avrupalı emperyalistler, Avustralya dahil, hepsi dinci faşist iktidarın ve onun başındaki adamın arkasında tepsihaneleri gibi dizildiler. Yeni Zelanda’da bir ırkçı faşistin yaptığı katliam öncesinde durum böyleydi; katliam sonrasında, “yanlış anlaşılmalara giderilmesiyle” durum yine böyle olmaya devam etti.

Ama bu durumun kerametini dinci-faşist iktidarın başında aramak, onun “anti-emperyalist” olabileceğini sanmaktan daha az bir ahmaklık değil. Dünya karşı-devrim güçlerinin, anti-komünistleri-

nin böyle tepsihaneleri gibi dinci-faşist iktidarın ve RTE’nin arkasında dizilmelerinin tek nedeni, Türkiye ve Kürdistan’da gelişmesini bir türlü engelleyemedikleri birleşik devrimdir; bu devrimden duydukları korkudur. Avrupalı emperyalistler ve özellikle Almanya-Fransa ikilisi bu gerçeği çeşitli biçimlerde ve farklı vesilelerle ara ara itiraf ediyorlar. İşte Alman hükümetinden bir itiraf:

“Türk ekonomisinin istikrarlı olması bizim de çıkarımıza, gelişmeleri izliyoruz.” Elbette durum böyle olunca Merkel’den tutalım da onun eski Dışişleri Bakanına kadar hepsinin RTE önünde yerlere eğilmeleri anlaşılır oluyor.

Emperyalistler, Türkiye’de olabilecek en zalim, en kanlı, en baskıcı hükümeti birleşik devrimin devrimci demokratik hükümetine milyon kere tercih ederler. Dinci-faşist iktidarın ve onun başının sağa sola sataşmasında takındığı pervasızlığın kaynağı işte bu olgunun bilincinde olmalarıdır. Biliyorlar ki, birleşik devrime karşı emperyalistler kendilerinin arkasında durmak zorundalar.

Ayrıca, RTE ve dinci-faşist iktidarın, şu ve ya bu ölçüde bile olsa, anti-emperyalist bir politika izleyebileceğini düşünenlere hatırlatmak isteriz ki, RTE ve dinci-faşist parti, bizzat ABD-Almanya ortaklığının izni, onayı ve isteği ile iktidara taşındılar.

Tecride Karşı Yaşam Platformu

Türkiye, Kürdistan ve Avrupa’nın çeşitli ülkelerinde, devam eden açlık grevleriyle dayanışma amacıyla Stuttgart’ta “Tecride Karşı Yaşam Platformu” oluşturuldu.

Abdullah Öcalan ve cezaevlerindeki tutsaklar üzerinde uygulanan tecrit ve izalasyonun kaldırılması talebiyle devam eden eylemi Alman kamuoyuna anlatabilmek için, oluşturulan platform tarafından üç günlük çadır etkinliği planlandı.

Mücadele Birliği Platformu’nun da imzacısı olduğu Platform, ilk eylemini 11 Mart günü gerçekleştirdi. Kötü hava koşullarında gerçekleşen eylem, yapılan basın açıklamasının ardından sonra erdi.

Mücadele Birliği / Almanya

Stuttgart Stammheim Cezaevi Önünde Eylem

18 Mart Politik Tutsaklarla Dayanışma Günü vesilesiyle Stuttgart Stammheim Cezaevi önünde bir miting ve yürüyüş gerçekleştirildi.

Akşam 18.00’de başlayan eylem, yapılan konuşmalar ve dayanışma sloganlarıyla başladı. Yapılan konuşmalarda Türkiye ve Kürdistan cezaevlerinde devam eden süresiz açlık grevleriyle dayanışmanın ve tutsaklarımızın özgürlüğünün, bizim özgürlük sorunumuz olduğunun vurgusu yapıldı.

Atılan sloganlara yer yer cezaevindeki politik tutsaklar da haykırışlarıyla katıldılar. Sık sık tüm politik tutsaklara özgürlük sloganlarının atıldığı yürüyüşün ardından eylem sona erdi.

Mücadele Birliği Almanya

Açlık Grevleri Sürüyor

Şakran Kadın Kapalı Cezaevi’nde bulunan muhabirimiz Lütfiye Burcu Kara Türkiye ve Kürdistan’daki saldırıların sona ermesi, Zindanlarda süren baskı ve saldırıların sona ermesi, Leyla Güven’in taleplerinin karşılanması ve tecridin sonlandırılması için 25 Mart Pazartesi günü bir haftalık açlık grevine başladığını duyurdu.

Lütfiye Burcu Kara, 23 Mart günü Tarsus T Tipi Kadın Cezaevi’nden Şakran Kadın Kapalı Cezaevi’ne sevk edilmişti.

MLKP Rojava Temsilcisi Hayatını Kaybetti

MLKP Rojava Temsilcisi Bayram Namaz (Baran Serhat), 23 Mart sabahı Türk ordusu ve çetelerin saldırısı sonucu hayatını kaybetti. Saldırıya ilişkin daha detaylı bilgi alınmadı.

MLKP Rojava, bir açıklama yaparak “Bayram Namaz (Baran Serhat) yoldaş, 23 Mart sabahı TC ve işbirlikçisi çeteler tarafından Rojava’nın Serekaniye kentinde gerçekleştirilen alçakça bir saldırı sonucu ölümsüzleşti. Her zaman olduğu gibi sabahın erken saatlerinde devrimci görevlerinin başındayken, içinde bulunduğu araca önceden yerleştirilen bombanın patlatılması sonucu Baran yoldaş şehit düştü, yanındaki yoldaş yaralandı” dedi.

“Baran Serhat yoldaş partimizin Merkez Komite ve Kürdistan Komitesi üyesi, Rojava temsilcisi ve komutanıydı” denilen açıklamada, bu saldırının Türkiye Kürdistan birleşik devrim köprüsünü yıkmayı amaçladığı söylendi. Enternasyonal Özgürlük Taburu’nun kuruluş çalışmalarını yürüttüğü açıklanan Baran Serhat’ın HBDH’nin kuruluşunda ve geliştirilmesinde yer aldığı söylendi.

Açıklama “Durduramazsınız bizi. Rojava Devrimi’ni savunmaya ve inşa etmeye devam edeceğiz. Sömürgeci faşist rejiminizi yıkacağız. Kürdistan’ı özgürleştireceğiz” vurgusuyla sonlandı.

Faşizme Karşı Mücadele Günü’nde Ortak Yürüyüş

Faşizme ve İrkçılığa Karşı Uluslararası Eylem Günü dolayısı ile 23 Mart Cumartesi günü Lefkoşa’nın güney kesiminde yürüyüş ve eylem gerçekleştirildi. Eyleme Devrimci Komünist Birlik de katılarak bildiri dağıttı.

Saat 11.00’de Lefkoşa’nın güneyindeki OHI(Hayır) Meydanı’nda bulunan örgütler Feneromeni Meydanı’na yürüyerek burada bir miting gerçekleştirdiler. Ülkemizin kuzeyinden hiç bir örgütün katılmadığı eylemde Devrimci Komünist Birlik Yunanca, Türkçe ve İngilizce dilinde hazırlanan “Faşizme Karşı Birleşin” başlıklı bir bildiri dağıttı. Eyleme Güney Kıbrıs’tan ise AKEL, PEO, KISA, İşçi Demokrasisi, Sol Kanat ve Bandiera gibi örgütler destek verdi.

DKB’nin yayınladığı bildiri ırkçılığın ve ırk ayrımcılığının ortadan kaldırılması için mücadelenin bir günlük olmadığına ve nedeni kapitalizm olan faşizmin yükselişine karşı mücadelenin önemine dikkat çekti. Amerika ve Avrupa’daki sağ güçlerin, duvarlar inşa edip ve sınırlar kurarak mültecileri ve göçmenleri dışarıda tuttuğu belirtilen bildiri de kapitalist ve emperyalist savaşların insanları mülteci yapıp fakirleştirdiği, acı çektirip insanlar arasında nefret yaydığı vurgulandı.

Bildiri de faşizmin farklı olan herkese ve her şeye saldırırken, giy-

Basel’de Tecrit Protestosu

İsviçre’nin Basel kentinde açlık grevi ile dayanışmak ve tecridi protesto etmek amacıyla 23 Mart günü bir eylem düzenlendi.

İsviçre Açlık Grevleriyle Dayanışma Platformunun çağrısıyla binlerce kişi Claramatte Park’ta bir araya geldi.

Feda eylemi yaparak hayatını kaybeden Uğur Şakar, Zülküf Gezen ve Ayten Beçet anılırken, aynı sabah TC ordusu ve faşist çetelerin saldırısı sonucu şehit düşen MLKP Rojava Temsilcisi Bayram Namaz (Baran Serhat) şahsında bir dakikalık saygı duruşu gerçekleştirildi.

Eylemde Açlık Grevleriyle Dayanışma Platformu adına Leyla Şahin bir konuşma yaptı “Faşist, emperyalist, kapitalist sistem, katliamların dünyanın dört bir yanında devam ettirirken Leyla Güven öncülüğünde binler bedenlerini açlığa yatırarak tecride karşı bugün bu sistem karşısında direnişin sesi olmuşlardır. Bizlere düşen bu direnişi sahiplenerek zafere taşımak olmalıdır” dedi.

Konuşmadan sonra kitle, açlık grevi direnişçilerinin fotoğraflarının bulunduğu ve üzerinde “Öcalan’a Yönelik Süresiz Ve Dönüşsüz Açlık Grevindeler” pankartı arkasında yürüyüşe geçti.

Kitle Şakar, Gezen, Beçet ile Bayram Namaz’ın fotoğraflarını taşıyan sık sık “Şehid Namırın”, “Devrim Şehitleri Ölümsüzdür”, “Es Lebe Leyla”, “Yaşasın Devrimci Dayanışma”, “Terörist Türkiye”, “Katil Erdoğan” sloganları attı. Bildirilerin dağıtıldığı eylemde, tecride ilişkin bilgilendirme de yapıldı.

Yürüyüş güzergahında yolu trafiğe de kapatan kitle, Barfüsserplatz’da da bir miting yaptı.

Mitingde konuşma yapan Kürt siyasetçi Demir Çelik, eylemleri yükseltme çağrısı yaptı. Eylem sloganlarla sona erdi.

dikleri demokrasi maskesini ile kendilerini gizlemeye çalıştıklarına dikkat çekilirken, “Faşist siyasi örgütler ve güneydeki Neo-Nazi ELAM ile kuzeydeki YDP partileri, bilinçsiz gençlerin sempatisini kazanarak, onların zihinlerini nefret söylemleri ile zehirlemekte ve Kıbrıs’ın sosyal ve politik hayatında daha da aktifleşmektedirler. Ülkemizde halk arasında faşizm ve ırkçılık artıyor.” denildi.

Yeni Zelanda’da meydana gelen saldırının, sorunun önemini ve faşizme karşı derhal harekete geçme ihtiyacını kanıtladığı belirtilen bildiri de “Faşizm katliamlar yaratıyor. Kendisine farklı ya da yabancı görünen kişileri katlediyor. Her şeylerini geride bırakarak mülteci ya da göçmen olanlar; toplama kamplarında yaşamak ya da saatte 2 Euroya çalışmak ve bir bodrumda 30 kişi daha yaşamak için yabancı bir ülkeye gelenlerin düşman olduğunu söylüyorlar. Düşman onlar değil, faşizm ve faşizmin yarattıklarıdır!” denildi.

Bildiri “Faşizme karşı sadece ilerici, anti-faşist ve devrimciler direnebilir! Mültecilerin, göçmenlerin ve sermaye tarafından ezilen her bir insanın sesi olmalı. İlgisizlikle hangi maskenin arkasına gizleniyorsa gizlensin, faşizmle savaşmalıyız. Tek yol örgütlenmek, kolektif direniş ve ortak devrimci sınıf mücadelesidir. Hep birlikte, omuz omuza, yukarıya kalkan yumruklarımızla faşizm yılanının önünde çelikten bir duvar gibi duralım!” ifadeleri ile son buldu.

KUTSAL VE ÖLÜME YAZGILI

Umut Çakır

Tekelci sermayenin toplum üzerinde egemenliğini pekiştiren ideolojik kalıplar bir bir ediyor; en temeldeki uzlaşmaz çelişkiyi, emek-sermaye çelişmesini bastırarak örtüyor. Bunların son örneğini "devletin bekası" tartışmalarında görüyoruz. Pek çok yandaş kaleşör, hatta partinin ağır topları itirazlarını dile getirir de, RTE seçim kampanyasını "beka sorunu" çerçevesinde işlemekte ısrarcı. Sermaye egemenliğinin gerçekten de bir geleceksizlik sorunu var; bu bir yana; hafriyat kaldırma, çöp toplama ve muhtarlık işlerinin devletin bekasıyla ilgisini kurmakta zorlanan kitleleri doğaldır ki, ikna etmekte zorlanıyor. Anketçiler, bu tür sözleri ciddiye alanların oranının %5'i bulmadığına işaret ediyorlar. Demek ki, geriye kalan %95, "sistemin bekası" değil, kriz ve baskıyla iyice alev almış "toplumun bekası" sorununu çok daha önemli görüyor.

Hemen belirtelim: Mesele, görününün ötesinde, tarihsel bir derinliğe sahip. %95 gibi, nüfusun ezici çoğunluğunu kapsayacak çapta, devlete dair önyargıların yıkılışına tanıklık ediyoruz. Bu durumu yalnızca krizin geçici bir süre halkın tahayyülünü belirlemesi olarak değerlendirmek, tarihsel derinliği iskalamak riski taşır. Aynı zamanda bu yaklaşım, devrimin en yüce amaçlarını adım adım on milyonlara ulaştırmasını sağlayan koşulları da yadsımaya götürür.

Kapitalizmin daha erken ve kendi ayakları üzerine dikilerek geliştiği başka toplumlarda sermaye, proleter toplumsal devrimin karşısına şu kutsal üçlemeyi dikiyordu: "Aile, din, mülkiyet." Türkiye'nin kapitalistleri ise, kendi doğuş ve gelişim koşullarına uygun olarak, bu kutsal üçlünün yanına dördüncüsünü ekledi: Devlet. Basit bir ek yapmanın ötesinde, bu topraklarda devlet, aileyi, dini ve mülkiyeti belirleyen, gerçeği ters yüz eden bir ideolojik formata yükseltildi. Sadece Ba-

tu'da değil, pek çok Doğu toplumunda bile, devlet, bu denli kutsal bir hale ile çevrelenmemiştir. Batı'da kapitalizmin gelişimiyle biçimlenen bireysel ahlak, Doğu'da ise emperyalist işgal ve sömürgeciliğin utanç veren anıları, devlete dair kutsallığı köstekleyen dinamikler yarattı.

Bu topraklarda birikimi zayıf sermaye sınıfı, büyük ölçüde, kısa dönemler haricinde yüzyıllarca varlığını kesintisiz sürdürmüş devlet kurumlarına dayanmak zorunda kaldı. Doğu'da dinin devleti var, burada ise devletin bir dini. Batı'da gelişme çağındaki kapitalizm, daha o zaman bile monarşik devleti borçlandırıyor. Burada ise, tersine, birikimi zayıf burjuvazi, devlet kasasını fareler gibi kemirerek palazlandı. Kuşkusuz tüm bunlar, şimdi çoktan geride kalmış hikayeler ve burada da sermaye, uzun süredir, devletin borçlusu değil, alacaklıdır. Fakat bu noktaya gelene dek burjuvazi, "soyut kolektif kapitalist" olarak devletin, kutsal bir haleyle, toplumun en geniş kesimlerinin ön yargılara dayalı tahayyülü üzerine bir heyula gibi çökmesine izin verdi. Eğer başarı denebilirse, bu kutsallık kalıbının uzun süre, sadece emekçilerde değil ama özellikle devlet bürokrasisinde işlerlik kazanması, eğitimin ve çıplak zorun ana hedefiydi. Yine de, zor ve eğitimin önemi ancak bir yere kadar geçerlidir, daha ötesinde, gerçek üretim ilişkileri bulunur.

Uzun yıllar boyunca emekçi sınıf için kamu sektörü, işçi sınıfının dışı dış kazandığı haklar sayesinde, geleceğe dair az çok güvence vaat eden bir "devlet karpısı" haline gelmişti. Buralarda işe girenler, hatta küçük bir memuriyet bile olsa, başlarına "devlet kuşu" konmuş saydılar

Kapitalizmin daha erken ve kendi ayakları üzerine dikilerek geliştiği başka toplumlarda sermaye, proleter toplumsal devrimin karşısına şu kutsal üçlemeyi dikiyordu: "Aile, din, mülkiyet." Türkiye'nin kapitalistleri ise, kendi doğuş ve gelişim koşullarına uygun olarak, bu kutsal üçlünün yanına dördüncüsünü ekledi: Devlet. Basit bir ek yapmanın ötesinde, bu topraklarda devlet, aileyi, dini ve mülkiyeti belirleyen, gerçeği ters yüz eden bir ideolojik formata yükseltildi.

ken-dilerini. Öte yandan birikimi zayıf burjuvazi, büyük maliyetler gerektiren ve kar oranı düşük pek çok üretim faaliyetini, ancak devlet eliyle yürütebilmiştir. ABD'de tren yolları finans ve çelik baronlarının eseridir; burada biz-zat devletin. Fransa köylüsü için devlet, jandarmada özdeşleşiyordu. Burada ise, jandarma falakasının yanı sıra; yol, su ve elektrik demektir. (Falakadan başkasını görmemiş Kürdistanlı emekçilere, bu kutsal zokayı yutturmak elbette zordur). Yine işçilerin mücadelesiyle kamu hizmeti biçiminde örgütlenen sigorta ve sağlık işleri, kutsal haleye yeni halkalar ekledi.

Ne kadar tarihi derinliğe sahip olsa da bu kutsal halenin, devrimin amansız darbeleri altında nasıl kolayca çözülebileceğinin ilk örneği, bu topraklarda 1970'li yıllarda yaşandı. Devrim, aslında devlet denilen, darkafalı zihinlerde önsüz, sonsuz bir bağımsız varlık gibi şekillenen, hikmetinden sual olunmayan ve "komünizm gerekliyse, onu da getirmesini bilen", birliğin harcı, kaderin yazıcısı, geçmişi ve geleceğin çatısı gibi görünen bu ucube heyulaya ilk darbelerini vurduğunda, gerçekte tüm iplerin bir avuç tek- elci patron ve işbirlikçiliğini yaptıkları emperyalist efendilerin elinde olduğu ortaya çıktı. 12 Eylül askeri faşist cuntası, en çok, kutsal devlet imgesinde oluşan bu derin çatlağı onarmaya odakladı ideolojik söylemini. Ve bunun için, Türk-İslam

sentezini, devletin ulaşabildiği her yere hakim kılmak için ter döktüler.

Türk-İslam sentezinin odak noktası, devlete ait kutsallığı, yeni ideoloji kat-

manlarıyla kuşatmaktan ibaretti. TC, tarihte kurulup yıkılan 16 Türk devletinin devamıydı ve TSK ikibin küsür-rüncü kuruluş yıldönümü kutlamaları yapmaya başladı. Bu ideolojik söyleme göre, hükümet koltuklarına kim otursa otursun, asıl güç, kurumların binyıllar ötesinden bugüne süreklilik halinde taşıyan, kendi varlık nedenini yine kendinde bulan "derin devlet"tedir. Hatırlanacağı gibi, tüm 90'lı yıllar bu tartışmalarla geçti, solun akademideki müfrezeleri, sosyolojik fikir jimnastikleri eşliğinde, burjuvazinin özenle süslediği "derin devlet" algısına katkı sunmakta gecikmedi- ler.

Yeri gelmişken, gerçek iktidarın hükümet koltuklarında olmadığı gerçeğine parmak basmak birlikte, kendi varlık koşulunu kendinde bulan bir "derin devlet" algısının, şimdilerde ipliği pazara çıkmış parlamenter budalalığı nasıl beslediğine dikkat çekmek yerinde olur. Bir tarafta, birliğin harcı bir devlet algısına sahip dar kafalı küçük burjuvalarlar, diğer tarafta, derinliği ve gizliliği ölçüsünde devletin sahip olduğu gücü abartan daha ileri emekçi yığınlar, seçim sandıklarında buluştular. Birinciler, kutsal devlete zarar verme riskini üstlenmeden; ikinciler, biriktirdikleri öfkeyi eşiği değil, hiç olmazsa semerini döverecek yatıştırma için, seçimleri, yıpranmış hükümetleri değiştirmek yolunda kullandılar. Hükümet ile devletin birbiri ile örtüşmediği her durumda, en gerici yığınlar, en gerici partilere bile sadakatle bağlı kalmadılar,

böylece her seçim, yeni bir hükümet değişiminin yolunu açabildi. Gerici yığınların dar kafalılığı ve önyargılarıyla, daha ileri kesimlerin teorik kavrayış eksikliği, birbirini parlamenter yoldan besleyip durdu.

Şimdi geline nokta, %95 gibi ezici bir çoğunluk, "kutsal devlet" in geleceğine dair endişelerin önüne, kendi geleceğinin ve toplumun sorunlarının endişelerini geçirebiliyorsa, yaşanan dönüşümün derinliği daha iyi anlaşılır. Bu noktaya yığınlar birden bire gelmediler, çakan bir şimşek değildi kafalarının aydınlatılan. Öncelikle, devrimin ve uzun iç savaşın sayısız darbesi altında, "derin devlet" in kozmik çekirdeği sayılan ordu, tafafisi imkansız bir yıpranmadan geçti. Ve ordudan daha az kutsal sayılmayan mahkemeler, sahibine göre kişneyen at niteliğini, yeterince gözler önüne serdi. Ve nihayet 15 Temmuz, karşı-devrimin beynini teslim aldığı en gerici kesimlerin kafasındaki "kutsal hale" ye son darbeyi vurdu. Görüldü, bu soyut kolektif kapitalist varlık, bu kendi nedenini kendinde bulan heyula, aslında, kılıç darbeleriyle yaralanabilecek bir ölümlüdür.

Önsüz-sonsuz bir varlık olarak devlet algısının çöküşü, dinci-faşizmin başkanlık adımlarıyla durdurulmak istense de gelinen nokta ortada. Ezici çoğunluk için devletin bekasının hiç bir önemi yok. Böylece, kafası önyargılarla dolu geniş bir kalabalık yığın "kutsal devleti" ile onun sol versiyonunu yansıtan "derin devlet", tüm devlet otoritesine el koyan tek bir kişinin varlığında, yeryüzüne indi, yeraltından çıktı. Parlamenter budalalığı besleyen toprak kurudu. Bundan böyle, hükümete duyulan öfke, bizatihi, devlete duyulan öfkeye at başı gidebilir.

İşte devrim, on milyonlara ulaşip yüce amaçlarını, kabul ettirmenin önüne bugüne dek sayısız engeller çıkartan önyargılardan, tarihi yanılsamalardan, böyle kurtuluyor.

13 Mart Savaşçıları Yaşıyor Savaşıyor

13 Mart 1982'de bir gecede üç genç işçi idam edildi. Onlar, Türkiye'de idam edilen ilk işçiler olarak, 13 Mart Savaşçıları olarak tarihe geçtiler: Seyit Konuk, Necati Vardar, İbrahim Ethem Coşkun...

12 Eylül askeri faşist darbesinin Türkiye ve Kürdistan'da idam ettiği ilk devrimciler, sosyalistler onlar değildi elbette, ama ilk işçiler idiler. Yüz binlerce insanın gözaltına alındığı, binlercesinin katledildiği, kaybedildiği, işkenceler gördüğü bir dönemin adı idi 12 Eylül...

Elbet o süreçte faşizme karşı, devrimcilerin de eylemleri yükseliyordu. İzmir'de MHP ilçe başkanı ve bir diğer faşist, TKEP adına Seyit Konuk ve arkadaşları tarafından cezalandırılmıştı. Bir süre sonra tutsak edilen Seyitler, faşizmin mahkemelelerini ve darağaçlarını da mücadele alanına çevirdiler.

Onlara idam cezası veren faşizm, kararı açıklamak için 1 Mayıs'ı, işçi ve emekçilerin kavga gününü seçmişti. Seyit Konuk, Necati Vardar ve İbrahim Ethem Coşkun yoldaşlar ise tüm mahkeme heyetini 1 Mayıs'ta ölümsüzleşen işçiler için saygı duruşuna ayağa kaldıracaktı...

3 devrimci, sosyalist işçi, darağaca böyle bir inançla ve adanmışlıkla yürümüşlerdi. Sloganlar ve "Biz bu davaya baş koyduk, başımız devrime, halklarımıza, partimize feda olsun. Kahrolsun Faşizm. Yaşasın Kürt Türk Halkının Mücadele Birliği", "Yaşasın Sosyalizm", "Canım devrime, partime feda olsun. Yaşasın TKEP", "Hoşça kal yoldaş. İdam bize vız gelir. Yaşasın Sosyalizm", "Kahrolsun Faşist Diktatörlük. Yaşasın TKEP", "Kahrolsun Faşizm. Yaşasın TKEP" şiarları ile idama gittiler.

"Adları Onur Adları Adımız" diyen yoldaşları onların yürüdüğü yoldan ilerlemeye devam etti. 1989'de kurulan Komsomol, onların adını aldı, 13 Mart Genç Komünistler Birliği oldu, bayraklarını yükseltti.

İdamlar Bizi Yıldırılmaz!

13 Mart Savaşçıları Onurumuzdur!

Ölümsüzleşenler Anıldı

Cellat uyandı yatağında bir gece/ "Tanrım" dedi "Bu ne zor bilmece: Öldükçe çoğalıyor adamlar/ Ben tükenmekteyim öldürdükçe..."

13 Mart 1982'de 12 Eylül faşizmi tarafından idam edilen üç genç işçi, Gazi Mahallesi'nde anıldı.

Türkiye'de idam edilen ilk işçiler olarak, 13 Mart Savaşçıları adıyla tarihe geçen Seyit Konuk, Necati Vardar, İbrahim Ethem Coşkun'un bayrakları yere düşmedi. Ardından gelen gencecik insanlar sırtladı mücadeleyi ve sürdürdü.

Bu anma aynı zamanda Gazi Mahallesi'nde yetişen genç komünistler Emre ve Kenan yoldaşlar için yapıyor. Kısa bir konuşmanın ardından 13 Mart savaşçıları şahsında ölümsüzleşen tüm devrim mücadelesinin için saygı duruşunda bulunuldu.

"Onlar, Türkiye'de idam edilen ilk işçiler olarak, 13 Mart savaşçıları olarak tarihe geçtiler. Onlara idam cezası veren faşizm, kararı açıklamak için 1 Mayıs'ı seçmişti. Seyit Konuk, Necati Vardar ve İbrahim Ethem Coşkun yoldaşlar ise tüm mahkeme heyetini 1 Mayıs'ta ölümsüzleşen işçiler için saygı duruşu için ayağa kaldıracaktı..."

3 devrimci, sosyalist işçi, darağaca böyle bir inanç ve adanmışlıkla yürümüştü. 'Adları Onur, Adları Adımız' diyen yoldaşları onların yürüdüğü yoldan ilerlemeye devam etti. Onlar Komsomol'un adı ve ruhu oldular. Tıpkı marşın dizeleri gibi: 'Proletarya verdi üç yiğidini, Bayraklaştırdı gelecek ümidini...' denilen konuşmada, onların ardından gelen Emre ve Kenan da anıldı.

Bir yıl önce 9 Şubat günü Afrin'de Cindere cephesinde ölümsüz-

leşen Emre Bora (Sinan Ateş) ve 5 Mart günü Meydanke cephesinde ölümsüzleşen Kenan Aktaş (Taylan Demircioğlu) selamlanarak "Onların mücadele pratiği, bugün içinde bulunduğumuz pratik mücadele koşullarında yüzünü ileriye dönmüş her lenininist yolunu aydınlatıyor. Devrim, genç yüreklerin yarattığı değerlerle ilerlerken, Taylan ve Sinan yoldaş gençliğin bayrağı olarak her zaman karakteriyle, mücadeleye azimle, bilgiye olan doymazlığıyla devrim yürüyüşünde yolunuzu aydınlatacak ve 13 Mart ruhumun derinlere kök salmasında ve ileriye atılımda örneklerimiz olacaktır" denildi.

13 Mart Savaşçıları ve idamlarını anlatan bir videonun ardından genç yoldaşları, son mektuplarını okudu, "12 Eylül faşizminin mahkemelerini saygı duruşuna çağırın cüret şimdi daha güçlü" denildi.

13 Martçıların idam edildiği dönemde devrimci mücadelenin içinde olan bir yoldaşları, idam haberini duyduğu zaman Chicago'da 8 saatlik iş günü için genel greve giden ve idam edilen Albert Parsons, August Spies, Adolph Fischer ve George Engel'i, yine Amerika'da idam edilen işçiler Sacco ve Vanzetti'yi anımsadığını söyledi, "ve ben de onlar gibi bir işçiyim" dedi. Onların mücadelesinin bugüne nasıl ışık tuttuğunu anlattı.

İzmir'de onları tanıyan ve birlikte mücadele eden bir başka yoldaşları da,

13 Mart Savaşçıları Anıldı

İzmir Mücadele Birliği tarafından, 13 Mart 1982'de ölümsüzleşen yoldaşları İbrahim Ethem Coşkun, Necati Vardar ve Seyit Konuk şahsında tüm 12 Eylül'de idam edilmiş devrimciler için Hacılıkırnı Mezarlığı'nda anma gerçekleştirildi.

Anma saygı duruşuyla başladı ve 12 Eylül'de idam edilenlerin adları anıldı. Ardından 13 Mart savaşçıların örnek yaşamları anlatıldı; İbrahim Ethem'le Buca Zindanı'nda birlikte kalmış bir siper yoldaşı İbrahim'i anlattı.

Anmaya, Deri ve ayakkabı işçileri derneğinden Yalçın Yanık da katıldı. Yanık konuşmasında, "Onların devrimci mücadeleleri devrim ve sosyalizm yolunda ışık oluyor, Devrimciler ölür devrimler devam eder" dedi.

Anma, Mücadele Birliği bayrağı onların ölümsüzlük yatağının bacasuna bırakılarak sonlandırıldı.

onların Tarih Fabrikası'nda örgütlenme yaptıklarını, o süreçte greve İzmir'i ayağa kaldırdıklarını anlattı. O süreçte kendisinin henüz sempatan olduğunu, İplik İş Sendikası'nın grev çadırında tanıştıklarını anlattı. Ve yoldaşların idam cezası aldıkları 1 Mayıs günü, darbeden dolayı gösteri-eylem vb yapamadıkları için tüm işçilerin kırmızı gömlekler giydiğini anlattı.

Ve ardından yoldaşları Emre ve Kenan'ı, onlarla tanışmalarını, anılarını anlattı. Emre'nin fedakarlığı, Kenan'ın gençleri nasıl yetiştirdiğini anlattı.

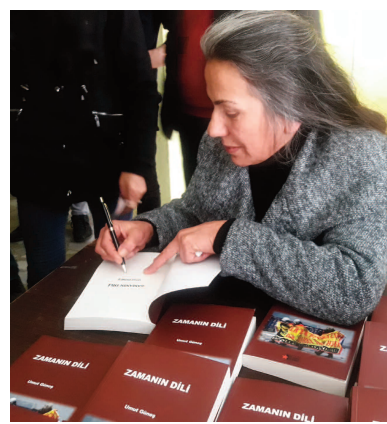
Kısa bir aradan sonra Kenan Aktaş'ın "Umut Güneş" adı ile Zafere Kadar Genç Yoldaş Dergisi ve Mücadele

Birliği gazetesinde yazdığı yazıların toplandığı kitabı "Zamanın Dili" tanıtıldı.

Kenan'ın 13 Mart savaşçıları idamlarının yıldönümünde, İzmir'de bulunan mezarlarına anmaya ve düzenlenecek mitingeye katılmak üzere yaptıkları yolculukta söylediği Komsomol Marşı izletildi ve hep bir ağızdan eşlik edildi. Ardından Güler Anamız kısa bir konuşma yaptı.

"Zamanın Dili", 2005 yılında 17 yaşında gencecik bir insan olan Kenan'ın 2016 Ağustos'una kadar arada geçen zamandaki yazılarını kapsıyor. Genç bir devrimcinin adım adım büyümesini, gençliğin ve devrimin sorunlarına kafa yoran, çözüm bulmaya çalışan bir düzeye erişmesini görüyoruz.

Anamız oğlunun kitaplarını imzalarken duygu dolu anlar yaşandı. Ardından hep birlikte masanın başına oturarak, onlar için türkülere söylenerek etkinlik sona erdirildi.

Beyaz Önlüklüler Kadıköy'de

Türk Tabipler Birliği (TTB), kuruluşunun 100. yılında 14 Mart Tıp Haftası kapsamında Kadıköy'deki Haydarpaşa Numune Eğitim ve Araştırma Hastanesi önünde bir araya gelerek İskele Meydanı'na yürüdü.

17 Mart günü Türkiye'nin birçok ilinden büyük tıp yürüyüşü için gelen doktorların beyaz önlükleriyle yürüdüğü eylemde üzerinde "100 yıldır ülkemize mesleğimize ve geleceğimize sahip çıkıyoruz" yazılı çelenk ve balonlar taşındı.

"14 Mart büyük hekim yürüyüşü '1919'dan 2019'a", "Yeni Zelandada Katliamını Kınyoruz", "Savaştan Sömürsüz Bir Dünya, Herkese Eşit Ücretsiz Sağlık Hizmeti İyi ve Onurlu Hekimlik" pankartlarının taşıdığı eylemde sık sık "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz", "Savaşa Değil Sağlığa Bütçe" ve "Savaşa Sağlık Şiddet Demektir" sloganları atıldı.

Yürüyüşlerini Kadıköy Rıhtım Meydanı'nda sonlandıran Hekimler burada yaşamını yitiren doktorlar ve Yeni Zelandada yaşanan katliam için saygı duruşunda bulundu.

İlk olarak İTO Başkanı Prof Dr. Pınar Saip konuştu, "Bu ülkede demokrasi, laiklik, özgürlük varsa, çevre korumuyorsa, barış varsa, insan hakları korumuyorsa sağlıklı

olma hali mümkündür. Maalesef hastaneler bugün işletmeye çevrilmiş durumda. Hastalar müşteriye çevrilmiş durumda. Sağlık kurumları parçalanıyor, bölünüyor, yok ediliyor. Ekonomik olarak çökertiliyor. Bu gelecekte tıp eğitiminin, hastaların ciddi sorunlar yaşayacağı anlamına geliyor" dedi.

Pınar Saip, "Bilimsizliğe karşı olmak için buradayız. Gerçek bir sağlık sisteminin kurulmasını istiyoruz. Herkese eşit, ücretsiz sağlık hizmeti verilmesini talep ediyoruz. Meslektaşlarımızın emeklerine uygun bir şekilde emekliliklerine yansıtacak ücret talebimiz için buradayız. Bu topraklarda varlık var olmaya devam edeceğiz" diye konuştu.

Hekimler adına açıklamayı TTB Merkez Konsey Başkanı Sinan Adıyaman yaptı ve hekimlerin hiçbir zaman sessiz kalmadık-

larını söyledi, "Doğanın talanına, nükleer belasına karşı durdular. Her zaman iyi hekimlik ve insan haklarından yana oldular. Savaşların halk sağlığı sorunu olduğunu söylemekten, etik ve deontolojik değerleri korumaktan vazgeçemediler. Sağlıkta yaşanan sorun ve yetersizliklerin ülkedeki yönetim anlayışından, önceliklerinden, tercihlerinden ayrı düşünülmemesi gerektiğini savundular" dedi.

Adıyaman, "Mesleklerimizin itibarsızlaştırılması, emeklerimizin ucuzlatılması, kötü çalışma ortamları, ağır çalışma koşulları, parça başı işleme dayalı ücretlendirme, piyasanın vahşi koşullarına terk edilen, ticarileşmiş sağlık hizmetleri, kışkırtılmış talep, kışkırtılmış şiddet ve sevgisiz, hürmetsiz, değer bilmez sağlık yöneticileridir. Bizler de kökleri 1929'da Enbba Odaları ile atılan 90 yıllık tabip odalarımız ve Türk Tabipleri Birliği'nin öncülüğünde, yüz yıl önce olduğu gibi bugün de ülkemize, mesleğimize ve geleceğimize sahip çıkıyoruz. Mesleki itibarımızı korumanın, haklarımızı savunmanın, sorunlarımızın çözümünün ancak ve ancak meslek örgütümüzle ve örgütlü mücadeleyle olacağını biliyoruz. Geçmişten aldığımız güç ile mücadele edeceğiz" dedi.

Açıklama yaşamını yitiren doktorların için uçurulan balonlar ile son buldu.

Devrimci Avukatlara Ceza Yağdı

CHD Genel Başkanı Selçuk Kozağaçlı'nın da aralarında olduğu 6'sı tutuklu 20 avukatın "Terör örgütü yöneticiliği" ve "Terör örgütü üyeliği" ile yargılandığı duruşmada 20 Mart günü avukatlara cezalar yağdı.

CHD ve HHB üyesi avukatların, İstanbul 37. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından Silivri Cezaevi Kampüsünde 3 gün süren duruşmalarında avukatların ve müdafilerin esasa ilişkin beyanları dinlenmeden hüküm verildi.

Av. Selçuk Kozağaçlı ilk gün (18 Mart) görülen duruşmada reddi hakim talebinde bulunmuş, "Sadece sizi değil, temsil ettiğiniz her şeyi reddediyorum" demiş ve mahkeme salonundan dışarı atılmıştı.

19 Mart günü (duruşmanın 2. gününde) mahkeme sanıklardan, esasa hakkındaki mütalaaya dair savunmalarını hazırlamasını istemişti. Ancak sanık avukatlar ile avukatları, dosyanın henüz savunma aşamasına gelmediğini ve taleplerinin değerlendirilmediğini belirterek savunma yapmamış, reddi hakim talebini yinelemiştir.

Reddi hakim talebini reddeden mahkeme, savunmaların alınmasına devam edileceğini söyleyerek duruşmayı sonlandırmıştı. Ancak 3. gün de sadece 2 tutuksuz sanığın katıldığı duruşmada avukatların savunmaları dinlenmedi ve karar açıklandı.

Av. Selçuk Kozağaçlı "DHKP-C terör örgütüne üye olma" suçlaması ile 11 yıl 3 ay ceza alırken, avukatlar Aytaç Ünsal, Engin Gökoğlu, Süleyman Gökten 10 yıl, Barkın Timtik 18 yıl 9 ay, Ebru Timtik ve Özgür Yılmaz 13 yıl 6 ay, Behiç Aşçı ve Şükriye Erden 12 yıl, Naciye Demir ve Aycan Çiçek 9 yıl, Ezgi Çakır 8 yıl, Zehra Özdemir ve Ahmet Mandacı 3 yıl 1 ay hapse çarptırıldı.

Avukatlar, 12 Eylül 2017'de bürolarına yapılan polis baskının ardından gözaltına alınarak 20 Eylül'de tutuklanmıştı. Tutuklu avukatlar Selçuk Kozağaçlı, Engin Gökoğlu, Aycan Çiçek, Aytaç Ünsal ve Behiç Aşçı, davadaki hukuksuzluklara dikkat çekmek amacıyla 56 gündür açlık grevinde.

Kararın açıklanmasının ardından duruşmayı takip eden Devrimci Hukukçular "Dostlarımız yalnız değildir" diyerek yazılı bir açıklama yaptı. Hukukçular yaptıkları açıklamada: "Üç tane kapı kulu, CHD'li avukatlara hakimlik yaptığını zannederek 'sözde ceza' yağdırdı bugün. Kendi meslek grubunun yarısı terör suçuna bulaşmış, FETÖ borsasından para içlenmiş hakim-savcılar, halka, onların avukatlarını ve tüm düzen karşılarını yargılıyor. Size diyoruz ki bir gün mutlaka yargılanacaksınız!"

Esasında mesleğin burjuva anlamında hakim veya savcı değil; faşizmin özel görevli polisliğini yapıyorlar. Bunun böyle açığa çıkması normal, zira mevcut hukuk sopası yetmiyor. 'Sözde terör' operasyonu sayısı 2018 yılı için 129.000! Bu işleri bakamı koltuğunda oturan zat-ı şahanelerinin verisi. Bu veri tersten okunduğunda toplumu yönetemeyen ve ona saldıran devlet gerçeğini açıklıyor aslında.

CHD'li avukatlara yönelik bu saldırı, topluma yönelik genel saldırıdan bağımsız değildir. Silivri'de avukatlar yargılanırken, Gaziosmanpaşa Adliyesinde 3. Havalimanı işçileri yargılanıyor. Tesadüf değil!

(...)Yüzlerce politik tutsağın yanına şimdi devrimci geleneğin avukatları da eklendi. Proletarya'ya saldırı onun bütün mücadele araçlarına saldırmaktır. Faşizm biliyor ki asıl olan yok etmektir, unuttuğu ise yeniden boy verebilme kabiliyetimiz. Çünkü sorunlar baki!

Elbette ki üzüldük bir kez daha; lakin ümitsiz değiliz, çünkü teslim olmayı düşünmüyoruz. Esir düştik sadece" dedi.

Tutsak avukatlar, 23 Mart günü bir açıklama yaparak açlık grevini sona erdirdiklerini duyurdular.

Savaş Karşıtı Hekimler De Yargılanıyor

TSK'nın geçtiğimiz yıl Suriye'nin Efrin kentine başlattığı askeri operasyona ilişkin yaptığı "Savaş Bir Halk Sağlığı Sorunudur" açıklaması nedeniyle yargılanan TTB Merkez Konseyi Üyesi hekimlerin ikinci duruşması, 20 Mart günü Ankara 32. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü.

Duruşma, TTB Merkez Konseyi üyeleri adına avukatlarının savunmasıyla başladı. İlk duruşmada savcının daha önceden hazırladığı mütalaayı sunduğunu hatırlatan Avukat Ziyet Özçelik, savcılığın mütalaa adına iddianameyi kopyala yapıştır yaptığını söyleyerek, davanın ertelenmesini talep etseler de, Mahkeme heyetinin, Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı'na sormaya ve beklemeye gerek olmadığına karar vererek bu talebi de reddettiğine dikkat çekti.

TTB avukatlarından Mustafa Güler de "Savaş karşıtı açıklamanın HDP'den gelen bir mail ile baz alındığı iddia ediyor. Yargılananların evlerinde bulunan dergi ve kitapların içeriği sunuluyor. Bunun neden yapıldığına ilişkin bir açıklama da yok. Örgüte destek olduğu ve halkın kin ve düşmanlığa tahrik edildiği iddia ediyor. Bu iddianame içerisindeki unsurların araştırılması gerekir. İddianamedeki suç unsurlarını araştırdığımızda suç unsuru olduğu kaydedilen sitelere erişim 2015 yılında yasaklanmış. İddianame ise bu sitelere bakıldığını söylüyor. Girilemeyen sitelerden talimat alınmış" dedi. Ve açıklama metninin HDP'den gelen maille hazırlanmasının mailin saati dikkate alındığında imkansız olduğuna dikkat çekerek, bilirkişi incelemesi istedi.

Verilen aranın ardından mahkeme heyeti, TTB avukatlarının taleplerini reddettiğini açıkladı. Hekimlerin mütalaya karşı savunma yapmaları için süre veren mahkeme heyeti duruşmayı 3 Mayıs 2019 Cuma saat 09.15'e erteledi.

Sarı Yelekliler Evlerine Dönmeyecek

Fransa'da Sarı Yeleklilerin eylemleri, 18 ve 19. haftalarda da sürüyor.

Son eylemlerde katılımın düştüğü, desteklerin azaldığı söylenirken, Sarı yelekliler daha örgütlü ve daha nitelikli eylemlere imza atıyor. Çatışmalar şiddetleniyor, yaralanan ve tutuklananları yıldırıyor, korkutmuyor.

Fransa hükümetinin saldırıları şiddetlenirken, Türkiye burjuva medyası da eylemleri vermemeye, "özendirici olmamaya" gayret ediyor.

16 Mart günü yüzbinlerin katıldığı Sarı yeleklilerin eylemleri iklim eylemleri ile birleşti, tarihi bir eyleme dönüştü. Champ Ellyse'de kenpekler kapatılsa da, kapitalizmin simgesi işyeri ve bankalar, lüks araçlar eylemcilerin öfkesinden kaçamadı.

23 Mart günü

19. Perdede de benzer sahneler yaşandı. 15 kentte gösteri yasağı konya da, yüzbinler başta Paris olmak üzere sokakları doldururken, polislerin artan şiddetine karşılık artan tepki gösterildi. Vitrinler, lüks araçlar ateşe verildi.

Fransa'da burjuvazi, halkın öfkesinden kurtulamayacak...

DEVRİMCİ DURUMU VE DEVRİMİ KAVRAMAK-4

İ.Cevat Çetiner

"Zayıf Korkak.
Burnu sivri ve uzun yanaklarının üstü çopur, Merdivenlerdeki adam
-Galip Usta-
tuhaf şeyler düşünmekle meşhurdur;

....
Gündeliğim artar mı? diye düşündü.
20 yaşında.
'Babam ellisinde öldü, ben de böyle tez mi öleceğim?'
diye düşündü
21 yaşındayken.
'İşsiz kalırsam' diye düşündü
22 yaşında.
'İşsiz kalırsam' diye düşündü
23 yaşında.
'İşsiz kalırsam' diye düşündü
24 yaşında.
Ve zaman zaman işsiz kalarak
'İşsiz kalırsam' diye düşündü
50 yaşına kadar.
51 yaşında 'ihtiyarladım' dedi,
'babamdan bir yıl fazla yaşadım'
Şimdi 52 yaşındadır.
İşsizdir.
Şimdi merdivenlerde durup
kaptırmış kafasını
düşüncelerin en tuhafına:
'Kaç yaşında öleceğim?
Ölürken üzerimde yorganım olacak mı?'
diye düşünüyor..."

1940'larda, Galip Usta'nın hikayesini böyle anlatır Nazım. Türkiye büyür, gelişir, teknoloji ilerler, milli gelir 10 bin dolarlara çıkar vs. ama, Galip Usta'nın bu hayat hikayesi, bu topraklardaki milyonlarca erkek ve kadın işçinin-emekçinin hayat hikayesine olmaya devam eder. Bu hikayeyi, yaşayanlardan daha iyi bilen olabilir mi? Olamaz. Bu işçi ve emekçilerin, bizim hikayemizdir.

Bu nedenle, işini kaybetmiş, kaybetmek üzere olan, geçim sıkıntısı yaşayan işçi ve emekçilere hayatlarının sömürü, sefalet, işsizlik, bilinmezlik içinde geçtiğini ve geçeceğini anlatmak anlamsızdır. Bu konuda işçi ve emekçilerin bize hak vereceğine kuşku duyan, onlara sorabilir.

Ama işçi ve emekçiler de bilmelidir ki, devrimci işçilerle, sosyalistlerle hayatlarını, yaşam ve çalışma koşullarını anlatmak üzere kurdıkları diyalogda, kendilerine bir şey kazandırmaz. Ve devrimci işçilere de, sosyalistlere de... Çünkü en başta söyledik ya, bu bizim de hikayemizdir zaten.

Çalışma ve yaşam koşulları üzerine sohbet, olsa olsa, dünyada yalnız olmadığımızın farkındalığını yaratır. Oysa ki hepimizin bundan daha fazlasına ihtiyacı var. Sorunlarımız, hayatın bizlerde açtığı yaralar çok derin ve bunların bertarafıyla iyileşeceği yok!

Bizim, sorunlarımızı nasıl çözeceğimizi konuşmaya ihtiyacımız var. İşçiler, emekçiler, işçi önderleri, devrimci işçiler, sosyalistler yani hepimiz, unutmamalıyız ki, çalışma ve yaşam koşullarının nasıl olduğuna dair sohbetler, "NASIL ÇÖZECEĞİZ?" sorusuna cevap aramamıza vesile olmalı, bunun kapısını aralamalıdır. Hepimiz, birbirimizden öğrenebilmeli ve bu öğrenmeye değer vermeliyiz.

Bunun başlıca yolu ise, öğrenme sürecini kalıcılaştırmaktan geçer. Birlikte tartışma, öğrenme ve hareket etme platformları oluşturmaktan başka yolu yoktur bunun. İşçi birlikleri, işçi komiteleri, meclisleri veya başka biçimlerde...

Eğer grev, gösteri, eylem, miting vs. bittikten sonra, hepimiz evlerine çekilecek kendi çözümsüz dünyalarımıza döneceksek; onca sohbetin içilen çayın, birlikte göğüs gerilen zorlukların ne anlamı kalır. Madem birlikte olmanın anlamını keşfettik, buna sınırsız sarılmaları ve kalıcılaşması için gerekli adımları bugün denemeliyiz.

İşte, sorunlarımızı "nasıl çözeceğiz" sorusuna verecek ilk yanıt budur. Çalışan ya da fabrika önünde direnen her işçi ve emekçi, toplumun ihtiyaç duyduğu mal ve hizmeti üretmek ve bunun karşılığında, kendi hayatını rahatça sürdürebileceği maddi ve manevi şeyleri toplumdaki temin edebilmek dışında bir şey ister mi? İstemez, istemiyoruz.

Peki, bir ülkede on milyonlar bunu istediği, bunun için çalıştığı çalışmaya hazır olduğu ve ürettiği halde; neden hayatlarının hiç bir döneminde sefaletten kurtulamaz ki.

Nasıl çözeceğiz sorusunun bir cevabı da burada. Çözümü uzakta aramaya gerek yok. Her işçi çalıştığı veya önünde eylem yaptığı fabrikaya bakarsa, cevabını görecektir. O devasa fabrikaların, işletmelerin bir veya bir kaç kişinin olmasına verdiğimiz rızadır, onaydır sefaletimizin kaynağı.

Zar zor sahip olduğumuz bir kaç parça eşya, bilemediniz bir evin dokunulmazlığını savunabilmek adına, koca koca fabrikaların, üretim tesislerinin bir iki kişiye ait olmasına onay veriyor, bu anlamsız çelişkiyi kendimize kabullendiriyoruz. Sanıyoruz ki, böyle yaparsak mülkiyeti, kutsarsak, o bir iki parça özel mülkiyetimizi koruyabileceğiz. Oysa, ipotekle, borçla gelip onu da alırlar elimizden. Yani kendi elimizle kendi ipimizi çekiyoruz.

Bir insanın başını sokacağı evi, giyeceği giysileri, karnını doyuracağı yiyecekleri, çocuğunun oyuncakları vb olur, olmalıdır da. İyi güzel de bir kaç insanın koca koca fabrikaları niye olur ki? Üstelik, üretiminden bakımına, pazarlanmasından, yönetimine kadar her şeyini işçilerin ve ücretli çalışanların yaptığı bir fabrika nasıl olur da bir kaç kişinin olabilir?

Ya da şöyle soralım. İşçi ve emekçiler sömürülüyor mu? Sömürülüyor. Patronlar bu sayede 10, 20 yıl içinde, yatırımları sermayenin kaç katını kazanmışlar? 10, 100, 1000 katı... İşçiler, patrona, yatırıdığı sermayenin kat be kat fazlasını geri verdikleri halde, neden patron o fabrikanın sahibi olabiliyor hala?

Tüm sorunlarımızın kaynağı; fabrikaların, büyük ticaretin, ulaşım ağının vb kapitalist özel mülkiyet olması. Bizim emeğimizin ürünü olarak oluştu, ama hala bizim sömürülmemiz için kullanılıyorlar. Ve hatta, istedikleri zaman patronlar, bizi üretim sürecinin dışına atarak, küstahça açlıkla tehdit ediyorlar.

Öyleyse çözüm, kapitalist özel mülkiyete son vermektir. Yani, zaten bizim olanı, işçi sınıfının sömürülmesi ile, bizden çalınanla yapılmış olanı geri almakta.

Galip Usta'nın, 70 yıldır süren makus talihine başka türlü son vermenin yolu yok.

Talimatı yanlış anlayan CNN Türk, TRT, ATV, A Haber, Kanal D, Show TV, NTV ve Habertürk aynı anda Jurassic Park yayınlamaya başladı. Zayıng

"İyi ki ekonomi göçtü de daha pahalı bir şey dağıtamıyoruz ha. Allah muhafaza.." Zayıng

YAŞAM BOŞLUK TANIMİYOR

Roza

Bugünlerde yakıcı bir şekilde hissedilen ekonomik ve siyasal kriz, içinde yaşadığımız kapitalizmin çöküş çığlıklarını yansıtmaktadır. Çelişkilerin, çıkar çatışmalarının, devrimcilere, emekçilere, işçi sınıfına, gençlere, Kürt halkına yönelik yapılan saldırıların ne anlama geldiğini çok iyi biliyoruz. Bunu sadece biz değil bugün dinci, faşist iktidar da çok net bir şekilde ifade ediyor: "Türkiye'nin en önemli sorunu beka ve muhalefet sorunudur." Aynı zamanda dinci-faşizmin yetkili ağızlarından yapılan "Sevgili milletim bizi Kandil'in önünde boynumuzu eğik bırakmayın ne olursunuz?" yakarıları da durumu özetliyor.

"FETÖ denilen şarlatana bizi güldürmeyin. Elimizi aynanın karşısında zayıf bağlatmayın. Bizi zayıfa düşürmeyin. Bu seçim ders verme seçimi değildir. Bu seçim fire verme seçimi değildir. Bu seçim Türkiye'ye güç verme seçimidir. Kuvvet verme ve çıldırma seçimidir. Hepinizin huzurunda Cumhurbaşkanlığı yapıyoruz. Recep Tayyip Erdoğan'a teşekkür ediyorum" şeklindeki pespaye açıklamalar da dinci-faşizmin durumunu gözler önüne seriyor. Evet, onlar için bu durum çok net. Burjuvazi için bu ölüm-kalım mücadelesidir.

Emekçileri, işçi sınıfını, gençleri açıklıkla terbiye etmeye çalışan vahşi bir iktidar var karşımızda. Ama aynı zamanda açlığın pençesinde kıvranan emekçiler, işsizler, gençler kendisine var gücüyle saldıran iktidara karşı gün geçtikçe daha da öfkeleniyor ve an geldiğinde yığınlar mücadele içinde en ön saflarda yerlerini alacaktır. Bu kapışmanın bizlerin zaferi ile sonuçlanacağı günler yakındır. Tam da bu noktada yani devrimci durum ve sınıf savaşımın şiddetli bir biçimde sürdüğü şu günlerde gençliği örgütleyecek devrimci kadrolar çok büyük bir önem arz ediyor.

Peki Genç Devrimci Kadrolar Bu Süreci Nasıl Karşılamalı?

Faşizmin azgınca saldırıldığı bu dönemde Denizlerin coşku dolu ruhu ile mücadele etmeliyiz. Devrimci bir dönemde yaşıyoruz ve bu sürece cevap olabilecek enerji ve ruh en çok biz gençliktedir. Bu gücü biz sürdürdüğümüz mücadelemizin haklılığından alıyoruz ve bu gerçekliğimiz ile her türlü engeli aşarak daha ileri gitmeyi kendimize görev biliyoruz. En zor zamanlarda bile cesa-

retle öne atılmanın, militan bir şekilde kavgamızı sürdürmenin zorunluluğunu kavramalıyız.

Kitlelerin sessiz ve hareketsiz oluşundan kaynaklı herkes şikayet ederken, biz devrimci gençler bu karamsar havayı dağıtıp, kitleleri devrimci eylemlere sevk etmeliyiz. Şayet bunu yapmıyorsak kendimizi sorgulamamız gerekiyor. Aynı zamanda hiçbir şekilde çekinmeden kendi politikalarımızı kitlelere götürmeliyiz. Politikalarımızın doğru olduğunu ve yaşamda karşılığı olduğunu kendi kitlemize ve gençliğine geniş kesimlerine kavratmalıyız. Onları bir biçimde harekete geçirmemiz gerekiyor. Bu şekilde kitleleri de sürecin bir parçası konumuna getirmemiz, devrime pratik yaklaşmamız anlamına gelir. İşte bu noktada "Devrim Ya

Ruhumuzdadır, Ya da Hiçbir Yerde" şiarı önem kazanır.

Bu yazdıklarımızdan hareketle mücadele yürüten kadrolarımızın süreci karşılamak için neler yapması, hangi vasıfları kendinde geliştirmesi gerektiği ve yeni devrimci kadrolar yetiştirirken hangi ölçütleri göz önünde bulundurması gerektiğini ifade edelim.

-Her şeyden önce kadroların kendini ideolojik ve politik olarak yetkinleşmesi gerekmektedir. Özellikle gençlik kadrolarının bunu yapması elzemdir. Bugün Marksizmi-Leninizmi kavramak ve yorumlamak en başat görev durumdadır. Çünkü bugün mücadele içinde bin bir türlü zorlukla karşılaşabiliyoruz. Bu zorluklar karşısında paniğe kapıldığımız, umutsuzluğa kapıldığımız durumlar zaman zaman

oluyor. Bu yaşadığımız zorluklar karşısında bağımsız olarak yönümüzü bulmayı, gelişen yeni olguları, yeni gereksinimlerimizi ve sorunları doğru bir şekilde ele almayı ve aynı zamanda sorunlara uygun çözüm/çözümler bulmayı doğru temellerde değerlendirmek için ideolojik olarak sürekli gelişim içinde olmamız gerekiyor. Bu yüzden Marksizm-Leninizmin ilkelerini iyi özümsemiş, ilkelere bağlı bir kadro, sorunları, yaşanan zorlukları daha doğru bir biçimde anlar ve açıklar.

Yine Marksizm-Leninizm, bizim küçük olarak gördüğümüz şeylerin arkasında büyük şeyleri görme ve günlük çalışma pratiği içinde büyük idealler uğruna mücadeleyi sürdürmemizi sağlar.

Doğru politik çizgi önemli bir şeydir fakat tek başına yetersizdir. Bugün teorik birikimimiz ne kadar doğru temellerde olursa olsun bunu hayata geçirmesek o önem kazanmaz. Teorik hattı kendisi için doğru gören birisi, onu hayata geçirmeyi yani pratikte gerçekleştirmenin sorumluluğunu kendisinde taşımalıdır. Teori

ve pratiği devrimci diyalektik bir biçimde ele almalıyız.

Bir başka vurgu yapılması gereken nokta ise devrimci durumun olgunlaştığı bu topraklarda bizler kitlelerle en sıkı teması kurabilecek mücadele araç ve yöntemlerini yaratıcılık ile bulabilmemizdir. Kitlelerin yaşantısının nabzını tutabilmeli ve yaşamına dokunmamız gerekmektedir. Aksi takdirde gerçekleştirmek istediğimiz sıkı temaslara yaratmak bizler için çok zor olacaktır.

Her koşulda devrimci inisiyatifini ele almayı bilmeliyiz, yerine getirilmesi gereken sorumluluklardan hiçbir zaman kaçınmamalıyız. Çelikten bir disiplin ve devrimci bir irade ile nihai zaferimiz için ne gerekiyorsa onu fedakar ve özverili bir şekilde yapmalıyız. Yaptığımız her işi ciddiye almalı, önemsemeliyiz.

Görüldüğü üzere bizlerin bu süreci göğüsleyebilmesi adına üzerimize düşen sorumluluklar ve görevler çok önemli bir noktada duruyor. Stalin'in de sıklıkla kullandığı "Kadrolar Her Şeyi Belirler" sloganı kadroların ne kadar önemli olduğunu gösteriyor. Devrimi yaşamın her alanında ilmek ilmek örmek istiyorsak belirttiğimiz şeyleri her koşulda yapmak gerektiğini aklımızdan çıkarmamamız gerekiyor. Yaşam boşluk tanımıyor!

Boğaziçi'nde Öğrenciler Sempozyumda Buluştu

Boğaziçi Üniversitesi Kuzey Kampüsü'nde 16 Mart'ta "Türkiye'de Devlet ve Rejim" sempozyumu gerçekleştirildi. Üç oturumdan oluşan sempozyum, Boğaziçi öğrencileri adına yapılan konuşma ile başladı.

1. oturum Ersin Kalaycıoğlu, Pınar Bedirhanoglu ve Umut Türem'in "Türkiye'de Devletin Yeniden Yapılandırılması" konusunu ilgilili sunumlarını yapmasıyla başladı. Sunumlarını bitiren konuşmacılar soru-cevap kısmını bitirerek ara verdiler.

2. oturum Çetin Eren, Foti Benlisoy, Zeynep Gambetti'nin "Türkiye'de Rejim ve Siyaset" konusunu ilgilili sunum yapmasıyla birlikte soru-cevap kısmına geçildi.

3. oturum ise forum şeklinde ilerledi ve konusu "Rejim ve Üniversiteler"di. Forumun başlıca amaçları şunlardı:

İlk olarak Türkiye'nin farklı şehirlerinden katılan üniversiteli gençlerin yaşadıkları sorunları, deneyimleri, karşılaştıkları zorlukları aktarmak idi. Daha sonra ise yaşanan duruma karşı çözüm önerilerini konuşmak, aynı zamanda üniversitelerde ilerici, devrimci, demokrat öğrencilere karşı yoğun bir saldırı furyasına karşı neler yapılabileceğini tartışmak idi.

Katılan ve konuşma yapan öğrenciler Boğaziçi Üni, Koç Üni, İTÜ, İstanbul Üni, Yıldız Teknik Üni, Galatasaray Üni, Mustafa Kemal Üni, ODTÜ, Marmara Üni öğrencileridir.

Öğrencilerin ortaya koydukları genel sıkıntılar ise şöyle:

-Ekonomik kriz sebebi ile ulaşım, barınma, yemek, kitap/kırtasiyeye yapılan zamlar ve var olan burs veya kredi ücretleri ile öğrencilerin geçinememesi,
-Üniversitelerde okul öğrencilerine kimlik kontrolü yapılması,
-Yurt kontrolünün artması ve belirli bir saatten sonra çıkılamaması,
-Geleceksizleştirilmek, işsiz bırakılma,
-İlerici öğrencilerin dersten atılmaları, okuldan da

atılmakla tehdit edilmeleri,

-İlerici öğrencilere yönelik gözaltı ve tutuklamaların yapılması,

-Gericiler rektörlüklerin atanması,

-Mezuniyetlerde veya etkinliklerde pankart, afiş vs açamamaları,

-Öğrenciler etkinlik yapamaması diye yemekhanenin erken kapatılması,

-Protesto içeren pratik faaliyetlerin yasaklanması,

-Hem öğrencilere hem de öğretmenlere tutanakların tutulması,

-İlerici hocaların okullardan atılması,

-Ülkücü faşistlerin güçlendirilmesi,

-İlerici öğrencilerin burs ve kredilerinin kesilmesi,

-Etkinliklikleri kısıtlayan sansür komitesinin olması...

Bu sorunlara yönelik ortaya konan çözüm önerileri ise şu şekilde:

1 Mayıs'ta Üniversite korteji ile katılım sağlanması, Bağımsız kitlelerin de katılımıyla bir araya gelmesi ve tartışma yürütülmesi (Forum, Panel, Sempozyum vb.),

İller arasında ortak bir ağ kurulması, Siyasal kaynaşma için sendikal bir form,

Gündeme dair çalışma yürütebilen, bilimsel temelde dayanışma ağları olan örgütlerin bir araya gelmesi,

Daha geniş zamanın olduğu, tartışmaların yürütüldüğü etkinliklerin düzenlenmesi,

Üniversitelerin sorunlarından sınıfın sorunlarına gidilebilmesi ve ortaklaşılması

Söz konusu bir ortaklıktan bahsedilecek ise kadın ve LGBT+ sorunlarına da değinilmesi gerektiği,

Ve yakın bir zamanda tekrar bir araya gelip önerilerin daha geniş tartışılabileceği konuşuldu.

İSTANBUL DÖB

Sosyal Bilimler Akademisi Yoluna Devam Ediyor

SOSYAL BİLİMLER AKADEMİSİ
BAHAR DÖNEMİ

17 mart Kadın Toplumsal Tarihi - İlkel Komünal, Köleci, Feodal Pazar 16:30, Ayışığı Ekin Sanat Derneği

23 mart Kadın Toplumsal Tarihi - Kapitalizm Cumartesi 16:00, Ayışığı Ekin Sanat Derneği

30 mart Kadın Toplumsal Tarihi - Sosyalizm Cumartesi 14:00, Ayışığı Ekin Sanat Derneği

Bilimin akademiden tasfiye edilmesine, üniversitelerin, bilimin sermayeye peşkeş çekilmesine karşı bir grup bilim sever öğrencinin, eğitim emekçisinin çabalarıyla kurulan Sosyal Bilimler Akademisi 2019 Bahar programına kadın atölyesi ile başladı.

Kadının toplum tarihindeki tarihsel konumunu irdeleyerek atölyeye başlayan Sosyal Bilimler Akademisi ilkel komünal, köleci ve feodal toplumda kadının tarihsel konumunu inceledi.

Akademiye katılan öğrenciler ve işçilerle keyifli geçen ilk atölye çalışması, kadının kapitalizmde ve sosyalizmdeki konumunu irdeleyerek devam edecek.

İSTANBUL DÖB

Gençliğe Yönelik Faşist Saldırıları Artıyor

Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi'nde öğrenim gören öğrenci derse giderken fakülte yakınlarında, ülkücü faşistler tarafından saldırıya uğradı. Öğrenci, daha önceden faşistler tarafından sosyal medya üzerinden de sürekli tehdit ediliyordu. Aynı zamanda yine bu faşist öğrenciler daha önce de devrimci, demokrat öğrencilere saldırıların içinde yer almışlardı. Okul yönetimine şikayet edilmesine rağmen, okul yönetimi olayı okul dışında gerçekleştirdiği gerekçesiyle beyan ederek soruşturma açamayacaklarını ifade ettiler.

Yine 22 Mart'ta İstanbul Üniversitesi'nden bir arkadaşımız daha faşistlerin saldırısıyla karşılaştı. Mustafa Kemal Üniversitesi'nde öğrenci olan yoldaşlarımız ise kısa bir süre önce faşistlerin saldırısına uğramıştı.

Görüldüğü üzere üniversitelerde devrimci öğrencilere yönelik saldırılar yoğunlaşmış durumdadır ve saldırılar dur durak bilmemektedir. Bu saldırılara karşı etkili bir cevap verilmesi, üniversitelerde faaliyet yürüten devrimci, demokrat, sosyalist öğrencilerin yürüttüğü siyasal faaliyetlerin önünü açacak ve bağımsız, sola meyilli bağımsız öğrenci gençlik kesimlerine güven verecektir. Bunun için devrimci dayanışmanın büyütülmesi ve anti-faşist mücadele araç ve yöntemlerinin yaygınlaştırılması gerekiyor.

TÜİK, rakamı açıkladığı için kovulacak olan personelin istatistiğe dahil edilmediğini açıkladı. Zaytung

Topraklarının %52'sinin Katarlılara Satıldığı Ortaya Çıkan Yozgat, Yerel Seçimlerde Katar'ın Bekası İçin Sandık Başına Gidecek... Zaytung

Beyazıt Anmasına Polis Saldırısı

İstanbul Üniversitesi öğrencileri ve gençlik örgütleri, 16 Mart Beyazıt Katliamı ve Halepçe Katliamını anmak için Beyazıt'ta bir anma yapmak istedi.

Saat 15.00'da toplanan, Devrimci Öğrenci Birliği'nin de aralarında yer aldığı gençlik örgütleri, basın açıklaması yapılacak alana "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "16 Mart'ı Unutma Unuturma", "Beyazıt Faşizme Mezar Olacak", "Beyazıt'ta Düşene Dövüşene Bin Selam", "Katillerden Hesabı Gençlik Soracak", "Katil Polis Üniversiteden Defol" sloganlarıyla yürüdü.

Katliamın yaşandığı Eczacılar Fakültesi önünde, 16 Mart 1978 yılında İ.Ü. Eczacılar Fakültesi önünde 7 devrimci öğrencinin öldürüldüğü Beyazıt Katliamı ile 16 Mart 1988'de gerçekleşen Halepçe Katliamında yaşamını yitirenler anıldı.

Eylemde konuşan 78'li Girişimi üyesi Hüseyin Soylu, üniversiteli gençlerin emperyalizme karşı mücadele verdiğini, bugün de farklı bir şekilde emperyalistlerin işgalinin devam ettiğini söyledi. Halepçe Katliamını da hatırlatan Soylu, "Emperyalistler sadece ülkemizde değil Halepçe'de de Kürtlerin üzerine bomba atmışlardır. Biz yılmadık, yılmayacağız" dedi.

Beyazıt katliamında yaşamını yitirenlerin avukatlığını yapan Savaş Serttaş, dava boyunca çok büyük engellerle karşılaştıklarını belirtti, "Dava boyunca stajyer avukatların bile kimlik tespitlerinin yapılması çok uzun sürdü. İlgili kurumlardan gerekli desteği göremediğimiz için dava zaman aşımıyla sonuçlandı. Failler cezalarını çekmediği sürece bu olay kapanmayacak. Gençler bizden sonra da bu olayın peşini bırakmayacak. Eğer bir ülkede adalet yoksa, devlet bir çeteden ibarettir" dedi.

ÇHD İstanbul Şube Başkanı avukat Gökmen Yeşil, Beyazıt katliamının yükselen devrimci mücadelenin önünü kesmek, kitleleri sindirmek ve pasifize etmek isteyen egemen güçler tarafından organize edildiğini belirtti. Kontrgerilla ve MHP'nin öncülüğünde örgütlenen paramiliter silahlı güçlerin kullandığı katliamda 7 öğrencinin hayatını kaybettiğini belirten Yeşil, katliamın üzerinden 41 yıl geçmesine rağmen belli olan faillerin korunduğunu ve cezasız bırakıldığını söyledi.

Gençlik örgütleri adına yapılan açıklamada ise "Bugün 41 yıl sonra yine Beyazıt'tan, bir zamanlar bizimkilerin geçtiği yollardan ve oturduğu sınırlardan haykırıyoruz. Ne katliam yapan katillerinizi unuturuz ne de mücadele etmekte vazgeçeriz. Bugün bu okulun kapısından içeriye giremeyen, geçinemeyip okuyamayan, üniversitede sesi kısılmaya çalışan sıra arkadaşlarımıza çağırımızdır: Kentlerin yağmalanmasına, doğanın talanına, emeğin sömürülmesine, cinsiyetçiliğe, asimilasyona, bilginin

metalaşmasına, faşistlerin saldırılarına karşı birlikte mücadele edelim" denildi.

Anma sonrası yürüyüş yapmak isteyen gençlere polis biber gazı ve plastik mermi ile saldırdı. Gençler yine de ısrarla sloganlarla yürüyüşe geçti.

Polisin yoğun saldırısına rağmen yaklaşık 20 dakika Beyazıt Meydanı'nda sloganlarına devam eden gençlik örgütleri, Beyazıt Tramvayına kadar polisin bütün engellemelerine rağmen sloganlarıyla yürüdüler.

Eylem esnasında 33 genç ters kelepçe ile darp edilerek gözaltına alındı. Eylemi takip eden Yolculuk Gazetesi Muhabiri Buse Söğütü ve Özgür Gelecek muhabiri Taylan Öztaş da gözaltına alındı.

Gözaltı aracında sloganların durmaması üzerine araç içine de biber gazı atıldı. Sloganları kesmeyen gençler gaz kapsüllerini dışarı attı.

Gençler Boyun Eğmeyecek

15 Mart günü Beyazıt ve Halepçe katliamları protestosunda gözaltına alınan gençlik örgütleri, İHD İstanbul Şubesi'nde 16 Mart günü bir basın açıklaması düzenleyerek "Saldırıların karşısında boyun eğmedik, eğmeyeceğiz" dediler.

Öğrencilerden Ezgi Ertürk, gözaltı sürecinde onursuz arama dayatmasından polisin fiziki ve sözlü şataşmasına kadar her türlü işkenceye maruz bırakıldıklarını anlattı. Ters kelepçeli bir biçimde saatlerce gözaltı otobüsünde bekletildiklerini dile getiren Ertürk, bir polisin gizli gizli fotoğraflarını çekerek yayınladığını anlattı.

Bunların yıldıрма ve korkutma operasyonu olduğunu söyleyen Ertürk, "buradan ilan ediyoruz: korkmuyoruz ve her gün gözaltına alınıp, işkenceye uğrasak da kendi üniversitemizde bize saldırıların karşısında olmaya, bu alanları savunmaya ve faşizme karşı mücadele etmeye devam edeceğiz. Katledilen arkadaşlarımızı anmaktan ve onların hesabını sormaktan da vazgeçmeyeceğiz" dedi.

Gözaltına alınan 33 öğrenciden Mert Karatağ, Yeni Zelanda'da camide gerçekleştirilen kat-

liamı kınayanların dün Beyazıt ve Halepçe Katliamları'nı protesto eden öğrencilere saldırdıklarını hatırlatarak, saldırıda bir arkadaşlarının bacağının kırıldığına dikkat çekti.

Zehra Aydemir, devrimci öğrencilerin bu saldırılara karşısında geri çekilmeyeceğini ve mücadeleyi sürdürüleceğini vurguladı.

Gazete Yolculuk Muhabiri Buse Söğütü de haber takibi yapmak üzere gittiği anmada Özgür Gelecek Muhabiri Taylan

Öztaş ile birlikte darp edilerek gözaltına alındığını belirtti; özgür basın emekçileri olarak bu saldırıların karşısında yılmayacaklarını söyledi.

Konuşmaların ardından Gençlik Örgütleri adına açıklamayı Abdülillah Umacı okudu ve "Bizleri gözaltı, tutuklama ve soruşturmalara korku iklimi yaratarak sindirmeye çalışanlara cevap olarak direnişimizi Beyazıt'ta, kararlılığımızı Kadıköy'de gösterdik. Buradan da bir kez daha yineliyoruz: Devrimciler sizlerin baskılarına, yasaklarına, gözaltılarına boyun eğmedi, eğmeyecek. Üniversiteleri teslim alamayacaksınız" dedi.

Geleceğimiz İçin Harekete Geçelim

Dünya Genelinde Üniversite, Lise Öğrencileri ve Stajyer Öğrenciler Hükümetlerin İklim Politikalarını Protesto Etmek İçin Dersleri Boykot Etti

15 Mart Cuma günü dünya genelinde yüz binlerce öğrenci hükümetlerin iklimin korunmasına yönelik daha radikal ve etkili politikalar geliştirilmesi için gösteriler düzenledi. 'Fridays for Future (Geleceğimiz İçin Cumaları Harekete Geçelim)' sloganıyla gerçekleştirilen gösteriler Roma, Prag, Viyana, Varşova, Londra ve birçok Alman kentini de kapsayan Avrupa genelinde gerçekleşti.

Almanya'da Berlin, Köln, Dresden, Stuttgart ve bir dizi başka şehri de kapsayan gösterilerde binlerce lise, üniversite öğrencisi ve onları destekleyen binlerce kişi, kent ana arterlerinde binlerce döviz ve pankart eşliğinde yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüşü düzenleyenler Almanya genelinde yürüyüşlere toplamda 300,000 kişinin katıldığını belirtti.

Dünya genelinde, sadece Almanya'da 200 olmak üzere, 120 ülkede 2000'den fazla gösteri ve okul boykotu gerçekleşti. Asya ve Okyanusya'da on binlerce genç insanın sokakları doldurduğu protesto dalgasında, gösteriler sabahın erken saatlerinde başladı. Sidney, Bangkok, Yeni Delhi ve Hong Kong'ta da gösteriler düzenlendi.

Gösterilere katılanlar ellerinde "Geleceğimizi yok ediyorsunuz", "Eğer yetişkin insanlar gibi hareket geçmezseniz, biz hareket geçiriz" yazılı pankartlar taşıdı. Almanya'daki gösterilerde taşınan pankartlarda ise, "Okulu asınca hayatta kalırız, ama iklim değişikliğinden hayatta kalamayız" ve

"Dünya bir otomobil şirketi olsaydı, onu çoktan kurtarmıştık" ifadeleri yazılıydı.

Hükümetler arası İklim Değişikliği Mücadele Kurumu (IPCC), verilerine göre Dünya sanayi öncesi çağa kıyasla 1 Santigrat derece ısıdı ve hatta Almanya'da bu oran daha da fazla. Dünya Meteoroloji Örgütü'nün analizlerine göre 2015-2018 arası, 19. yüzyılda başlayan iklim değişikliği kayıtlarından beri, yaşanan en sıcak yıllardı.

Eğer şartlar bugünkü gibi kalırsa, dünya bu yüzyılın sonuna kadar muhtemelen 3 Santigrat derece ısınmış olacak. Bu ısınmanın sonuçları daha fazla sıcak hava dalgaları, daha uzun kuraklıklar ve daha fazla fırtına, şiddetli yağmur ve seller olacak. Bu gidişatı durdurmak için, sera gazı salınımını büyük oranda azaltılmalı. Dünya genelindeki birçok ülkede öğrenci gençlik, iklimin korunması çabalarını yetersiz olmasına karşı haftada bir dersleri boykot ederek aylardır devam eden protestolar düzenliyor. Yaşlı kuşaklar da protestoyu destekliyor.

Almanya, Avusturya ve İsviçre'den yaklaşık 20.000 bilim insanı iklim hareketinin önemini vurgulamak için bir deklarasyon yayınladı. Ebeveynler de çocuklarını "Geleceğin Ebeveynleri" organizasyonu aracılığıyla destekliyor. Aileler, çocukları eylem yaptığı veya dersleri boykot ettiği gerekçesiyle okuldan atılma veya disiplin cezaları ile karşılaşmasın diye öğrencilerin hukuki olarak korunmasını istiyor. Berlin'deki bir ilkokuldan öğretmenler ve okuldaki diğer emekçiler, bir sınıfın tamamıyla eyleme gittiler.

DÖB'den Pratik Faaliyetler

Halklarımızın tarihinde ve mücadelesinde önemli bir yer tutan Newroz'un gelişti Türkiye ve Kürdistan'da büyük bir coşkuyla karşılanıyor. Kürt halkı ile mücadele birliğini her alanda oluşturmak gerektiğini düşünen DÖB'lü öğrenciler olarak Adana, İstanbul ve İzmir'de gerçekleşen Newroz mitinglerine katıldık. Kürt ve Türk halklarımızın özgürlüğü için ölümsüzleşmiş yoldaşlarımızın bayraklarını miting alanına taşıdık. Adana'da polis bayraklarımızdan korktuğu için bayraklarımızı, dövizlerimizi miting alanına almadı, ama bizler Denizlerin resimlerinin olduğu tişörtlerimizle alana girmeyi başardık. Ankara'da ise DÖB'lü öğrencilere yönelik son dönemde açılan soruşturmalar, öğrenci kredilerinin kesilmesi gibi artan baskılara karşı çalışmalarımızı büyüterek gereken dilde cevabı veriyoruz. ODTÜ'de Newroz ile ilgili yazılımlar yaparken, hazırlık binasında ve yemekhanede bildiri dağıtımını yaptık. Dinci-faşizme karşı kavga büyütme için DÖB'lü öğrenciler olarak çalışmalarımızı yaygınlaştırmaya ve gençliği devrime çağırılmaya devam edeceğiz.

"Bin yıllardır bir halk özgürlüğü için savaşıyor. Bin yıllardır bir halk zalim Dehaqlara karşı Demirci Kawa'nın yüreği ve çekiciyle savaşıyor. Bin yıllardır bir halk "Ez li wirim" diyor; bin yıllardır parçalanmış olan yüreğini bir araya getirmeye, tek bir yürek gibi çarpmaya çalışıyor. Bin yıllardır Demirci Kawa tarafından yakılan büyük ateşin sönmemesi, daha da harlanarak yanması için tüm varlığıyla ateşi körüklüyor.

Günümüzde artık Kawa'yı Özgürlük Savaşçıları temsil ediyor; Kawa'nın yaktığı ateş artık Kürt ulusunun ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesinde yükseliyor. Newroz, Kürt Halkının kahramanca mücadelesiyle yeni günü, 'ekmek, gül ve hürriyet günleri'ni müjdeliyor.

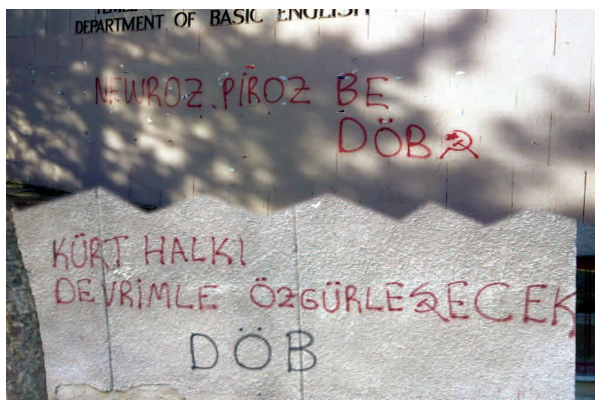
2019 yılında Newroz ateşinin daha da gürleşmesi, devrimin Türkiye ve Kürdistan'da önüne çıkan tüm engelleri yıkarak büyümesi için safları sıkılaştıralım. Devrimi yakınlaştıracak olan halklarımızın mücadele birliğini daha da sağlamlaştıralım.

Şimdi Bahara Türküler Söyleme Zamanı!

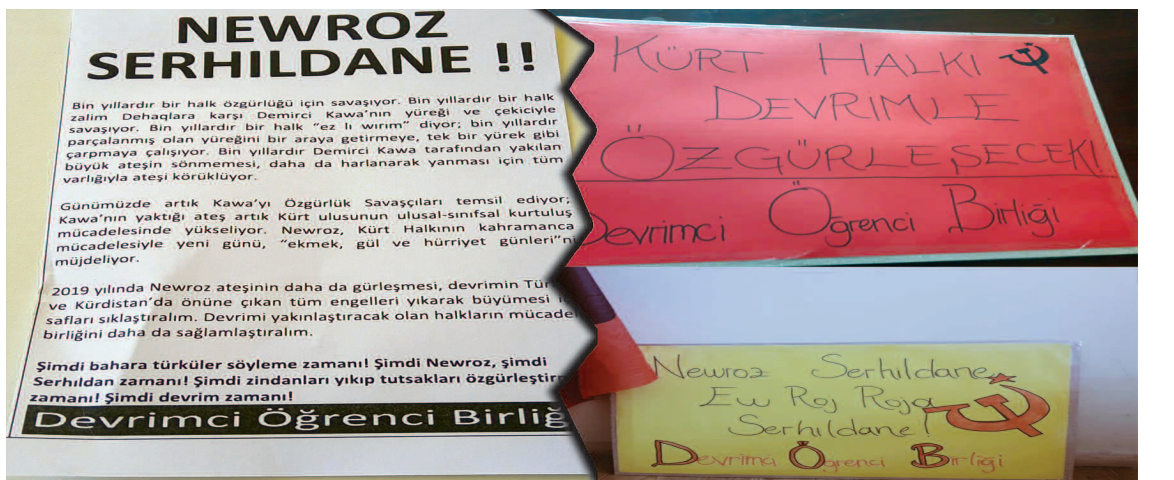
Şimdi Newroz, Şimdi Serhıldan Zamanı.

Şimdi Zindanları Yıkıp Tutsakları Özgürleştirme Zamanı.

Şimdi Devrim Zamanı!"

Ankara DÖB

İŞSİZLİĞİN ÇARESİ YOK MU? -3-

Tamam... Diyelim ki kapitalizmi yıktık. Kuracağımız yeni iktidar sorunları nasıl yokedecek, yokedecek mi?

Şuna eminiz... Sömürüyü yok edin, sömürücü direnişi kırın, işsizliği, hayat pahalılığını, yoksulluğu, kölece çalışma koşullarını yok edersiniz.

Demokratik halk iktidarı, sermayenin elindeki tüm fabrikaları, tarlaları, bankaları, filoları, depoları, limanları kamulaştırıp, halkın tasarrufuna geçirdiğinde üretimi-çalışmayı emekçi halkın çıkarına göre planlama gücüne de kavuşmuş olacak.

a) Üretim ve pazar arasında adeta bağırsak solucanı gibi çengel atmış, asalak bir sınıf olan, aracı tüccar diye bilinen burjuvaları ve faaliyetlerini tasfiye ederek, ucuza malolan ürünlerin

pazara fahiş fiyatlarla gelmesini önleyebilecek.

b) Tüm çalışma alanlarında 3 veya 4 saatlik vardiyalar halinde 24 saat çalışma planlanarak, işsizlere iş sağlanabilecek. İşçilerin daha az çalışarak, çalışmayı paylaşarak, daha çok ailesiyle vakit geçirme, eğitime-spora-kültürel ihtiyaçlara-arkadaşlığa vakit ayırması sağlanabilecek... Daha az çalışarak, daha çok YAŞAMAK için gelişmeye hizmet edebilecek. Her teknolojik ve bilimsel gelişme işçinin düşmanı rolünden dostu rolüne geçebilecek. Araştırmalar bundan 100 sene önceki tekniklerle bile bunun mümkün olduğunu gösteriyor. Günlük 3-4-2 saat çalışarak bir emekçinin kendisinin ve ailesinin insanca yaşayabileceği kadar üretmesi hayal değil artık. Tam tersine işsizliği, hayat pahalılığını, yok-

sulluğu, kölece çalışma koşullarını değiştirmek için zorunlu. Toplum yaşamını özgürleştirecek, kanatlandırılacak olan şey de bu.

Ve daha pekçok faydalı önlem, plan, düzenleme yapılabilir emekçi halk. Bütün iktidar (ekonomik+siyasi+askeri) emeğin olduktan sonra herşeyi birkaç asalak burjuvanın değil emekçi çalışan toplumumuzun ortak çıkarına-ortak zenginleşmesine göre düzenleme gücümüz olacaktır.

Bunun için gerçekten çoğunluğun iradesi ve yönetimi olarak tam ve gerçek emekçi halk demokrasinin oluşması gerekir. Bu önlemler tüm emekçi halkın kendi iradesini güce dönüştüreceği, öz örgütlenmelerinde birleşmesi ve yönetip denetlemesi ile gerçekleşir-mümkün olur.

Devlet belli bir tarihsel ömrü içinde ilk defa sönmeden önce halkın ortak işlerini yapan bir hizmet-güvenlik aygıtı haline gelebilir. Kollektif bir planlayıcı yönetici olabilir.

Emeğin iktidarı kurulduğunda, sermaye iktidarı yıkıldığında, ekonomik kriz denen şey tarihe karışır. Planlı, akılcı, toplum ihtiyaçlarını kayıran bir ekonomik sistemle refah-demokrasi-özgürlük-bütünlüğü sağlanabilir. Zaten biri olmadan diğeri olmaz... Kalbiniz olmadan yaşayabilir misiniz? Mideniz olmadan yaşayabilir misiniz? Akciğeriniz olmadan yaşayabilir misiniz? Beyniniz olmadan yaşayabilir misiniz?

Patronlar için çalışmaktan, çalışmak için yaşamaktan, kendimiz için, bir parçası olduğumuz ve onsuz yaşayamayacağımız emekçi top-

lumumuz için çalışmaya, yaşamak için çalışmaya böyle geçebiliriz.

Tarih bu yöne doğru akıyor. Tarih üretim araçlarının tüm topluma ait olduğu sosyalizme doğru hızla ilerliyor.

Önceki, başka ulusların devrimleri, kendilerine özgü sosyalizmleri sonradan esasta kapitalizmin saldırıları-bozuma uğratma faaliyetleriyle yıkılmış da olsa, kapitalizmi yenmenin ve kapitalizmi ezdikçe ileri-yeni bir düzen kurulabileceğinin deneyimini-derslerini bıraktılar bize... Geçmişte daha zor koşullar vardı, kapitalizm daha genç ve güçlüydü. Şimdi ihtiyarlanmış bir ayağı çukurda, zenginliği ölümlünden kurtaramayacağı bir hasta.

Yeni bir evredeyiz. O nedenle işsizlik dahi her sorunumuzun çözümü-tedavisi devrimde, sosyalizmdir diyorum.

Ve sözümüzü bir şiirle bitiriyoruz.

*Yayımdan fırladı ok
Menzil irak*

*çok irak
çok*

*Hedeften bir eser yok
Menzil irak, çok iraktı...*

*Ok uçuşta usta değil çırağı...
Havalarda*

*kanlı kanat kırıkları bıraktı
Her an, peşinde kalan*

*bu ince uzun kuşun
Medit ihdızaslan çarpan ve çarpılan*

*bu uçuşun!
Bu uçuş, yıllarca, yıllar kadar yıl sürdü.*

*Şafaktaki gün doğuşu kanla köpürdü.
Ok hedefin kırmızı kalbini gördü.
Ok uçuşta usta oldu gayrı çırağı değil*

*O irak menzil
Artık irak değil...
Nazım yoldaşa sevgilerle*

3.Havalimanı İşçileri Yargılandı

3.Havalimanı şantiyesindeki kötü çalışma koşullarına ve iş cinayetlerine karşı "Köle değiliz" diyerek 14 Eylül 2018 tarihinde yaşanan servis kazasının ardından iş bırakma eylemi gerçekleştiren ve gece koşuş kapıları kırılarak gözaltına alınan işçiler ve sendika yöneticilerinin yargılandıkları davanın ikinci duruşması, 20 Mart günü Gaziosmanpaşa Adliyesi 25 Asliye Ceza Mahkemesi'nde görüldü.

Mahkeme öncesi Gaziosmanpaşa Adliyesi önünde toplanan 3.Havalimanı İşçileriyle Dayanışma Platformu, davaları görülecek olan 3.Havalimanı işçileri ve sendika yöneticileri, bazı işçilerin ailelerinin de katılımıyla kısa bir açıklama yaptı.

5 Aralık'ta tahliye olan Dev Yapı Yol İş Sendikası Genel Başkanı Özgür Karabulut, "Adli kontrol biz inşaat işçileri açısından açığa mahkum etmekti, işsizliğe mahkum etmekti. Bu süreçte bir çok arkadaşımız işsizlikle boğuşmakta. 'Köle değiliz' diyen inşaat işçileri yargılanamaz, yargılanması gereken iş cinayetinin sebebi olan inşaat patronlarıdır. Bunları bugün yargılayacağız" dedi.

İnşaat İş Sendikası Yönetim Kurulu Üyesi Özkan Özkanlı, "Yaşanan hukuksuzluktan dolayı İGA yönetimi ve sorumlular yargılanmalı, bizler değil" diyerek hiçbir cumhuriyet savcısının, adalet bakanlığının İGA'ya yönelik bir yaptırım, soruşturması olmadığına dikkat çekti.

İşçilerden Mustafa Atay ise her yıl inşaatlarda üniversite harçlığını çıkarmak için çalıştığını, orta sınıf ve alt sınıfta yaşayanlar için hayatın gerçeğe zor olduğunu vurgulayarak "Üniversite harçlığını çıkarmak için geldiğim 3.Havalimanı'nda yapılan grev sonrasında tutuklandım. İlk dönem zaten üniversite hayatım olmadı, ikinci dönemde bazı sıkıntılar yaşadım. Ekonomik durumlardan dolayı üniversitemi bıraktım. Bunu bizlere yaşatanlara teşekkür ederim! Eğitimden uzaklaştırıyorsunuz, insanları ötekileştiriyorsunuz. Bunlar son bulsun barış, kardeşlik kazansın" dedi.

HDP İstanbul Milletvekili Erol Katircioğlu ise ülkede adaletsizlik ve hukuksuzluğun arttığını vurguladı. "Biri Barış isteyen akademisyenlere açılmış bir dava, diğeri de gerçekten işlerini yaparken insanca yaşam talep eden işçilere açılan bir dava; yüz karası olan bu davalardır. Bu mücadelede hepimiz arkadaşların yanındayız" dedi.

Yapılan konuşmaların ardından 25. Asliye Ceza Mahkemesi'nde görülecek duruşmaya girildi.

Duruşmada Av. Songül Beydilli, dava sürecinin hukuksuzluklarla dolu olduğuna vurgu yaptı. "Hazırlanan iddianame torba şeklinde oluşturulmuş. Hiçbir delil sunulmadan işçiler sanık konumuna sokulmuştur. Hükümetin prestij projesi olduğu için, 3.Havalimanı inşaatının bitirilmesi işçiler tarafından geciktirilmiş gibi gösterilerek torba iddianame hazırlandı" dedi. İşçilerin iş cinayetlerine, tahtakurularına, insanlık dışı çalışma koşullarına isyan ettiğini ifade eden Beydilli, "İş yasasına göre işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin yerine getirilmemesi durumunda işçilerin eylem yapma hakkı vardır. Doğal ve yasal bir eylem yargılanıyor. Sendikal haklar yargılanıyor" dedi.

Av.Musa Karakuş da, 3.Havalimanı inşaatından en üst düzey yetkili olan Kadri Samsunlu'nun Haber Türk'e verdiği bir röportajda "İşçi arkadaşlarımdan özür dilerim,

haklıydılar. Sorunlar varmış, birikmiş. Ancak benim haberim olmadı" şeklindeki beyanını hatırlattı. Bu ifadelerin dikkate alınmasını ve tüm işçilerle beraat verilmesini talep etti.

Avukatların ardından işçiler söz aldı. İşçi Tuncay Yalçın, "33 gündür yatağım yoktu. Ranzada yatıyordum. Tahtakurularına karşı alerjim vardı. Sabah geldim, arkadaşlarımın kötü koşullara karşı eylem yaptıklarını gördüm. Bu koşullardan ben de etkileniyordum. Bu derterimi dile getirmek için ben de işçi arkadaşlarıma katıldım" dedi.

İstanbul Havalimanı inşaatında servis şoförlüğü yapan Yasin Yalçın da "İşçi arkadaşlarımdan yağmur altında saatlerce kaldığına tanık oldum. Hastalıklı olabilecek nemli kirli yataklar vardı. Biz bunların değişmesini istediğimizde, topu alt işverene attılar. Dışarıdan getirilmesini de yasakladılar. İşe gitmeme kararının olduğu söylendiğinde işe gitmeyerek eyleme destek verdim. Her gece uyuduğumuzda tahtakuruların kanunuzu emmesini kabul ediyorsanız ben de ederim" dedi.

İşçi arkadaşları yürürdüğüde kendisinin de yürüdüğünü, onlar oturduğunda kendisinin de oturduğunu söyleyen Yalçın "Burada asil yargılanması gereken ben ve işçi arkadaşlarım değil oradaki yöneticilerdir. Burada yargılanması gereken biz asgari ücrete mahkum edilen işçiler değil, bizi bu koşullara mahkum edenlerdir" dedi.

Mahkeme başkanı, işçilerin gözaltındayken alınan ifadelerinin okudu. İşçilerin ifadelerinin avukatlarıyla görüştürülmesi engellenerek alındığını belirten işçi avukatları, hazırlık beyanlarının yasa dışı olduğunu ve okunmamasını talep etti. Hakim in ifadeleri ısrarla tekrar tekrar okuması tepki topladı. Avukatlar "Avukat huzurunda alınmayan ifade, yasadik delil niteliğindedir, duruşmada okunmaz" derken, işçiler ise avukat huzurunda savunma yapma hakkının hatırlatılmadığını, tutanak içeriği okutulmadan baskıyla imzalatıldığını belirtti.

Av Tamer Doğan "Adli kontrol, tutuklamayla eşdeğer. Özellikle OHAL sonrası çok rahat veriliyor. Ancak bunun insanların hayatlarını ne kadar etkilediği tartışılmıyor. Bu işçiler, bir yere iş başvurusunda bulduklarında 'Haftada 2 gün imza vereceğim' derlerse işe alınmıyorlar. Yurt dışına çıkmak hayati bir durum işçiler için. Adli kontrol şartının kaldırılmasını istiyoruz" dedi.

Duruşmalara katılmadığı için ifadesi alınamayan 3 işçi hakkında yakalama kararı veren mahkeme, bu 3 işçi dışındaki işçiler için adli kontrolü ve yurt dışına çıkış yasağını kaldırdı. İşçilerin duruşmaya katılmama talebini ve gözaltı sırasında eşyalara el koyma kararının kaldırılması talebini reddeden mahkeme, tanıkların dinlenmesine, suçtan zarar görenlerin zararlarını bildirmelerine, hükmün açıklanmasını geri bırakılmasına yönelik beyan için süre verilmesine karar vererek duruşmayı 26 Haziran 2019 Çarşamba gününe erteledi.

Duruşma sonrası 3. Havalimanı İşçileriyle Dayanışma Platformu kısa bir açıklama yaparak, işçilerin bir kez daha kötü çalışma koşullarını gözler önüne sererek yasal olarak yaptıkları eyleme rağmen hukuksuzca tutuklandıklarını hatırlattı ve bir kez daha yargılamak isteyenleri yargılandıklarını söyledi. Platform davayı takip etmeye devam edeceklerini de vurguladı.

"Tüm KHK'lıları Sokağa Çağırıyorum"

Zeytinburnu Belediyesi'nde işten atılan ve işine geri dönmek için eylemler yapan Kenan Güngördü, 15 Mart günü İHD İstanbul Şubesi'nde bir basın açıklaması yaptı.

Güvenlik soruşturmasına karşı açtığı mahkemeyi kazandığını, ancak 6 dakika sonra "personel ihtiyacımız yoktur" denilerek tekrar işten atıldığını söyleyen Güngördü, güvenlik soruşturmasının aslında onlar gibi düşünmeyen onlar gibi oynamayanların, biat emeyenlerin, muhalif olmaya devam edenlerin tasfiyesi amacıyla yapıldığını söyledi.

338 gündür oturma eyleminde olduğunu söyleyen Güngördü, "Güvenlik soruşturmalarından geçmeyen KHK'lılara, binlerce işçiye çağırım var. Sokağa çıksınlar ve mücadele etsinler. Onun dışında bir mücadele yöntemi göremiyorum şu an" dedi.

Ardından sözü alan Çalışma Yaşamı Komisyonu üyesi Osman Özkan; işten atılmalarının hiçbir somut gerekçesi olmadığından bahsederek, "ancak yaptığı iş veya üretimle ilgili bir suç işlemişse işten atabilirler; arkadaşlarımız böyle bir şey olmadan atılmışlardır" dedi. Alınan bir duyuma göre, gizli bir tanık üzerinden bu insanın işine son verildiğinden; bunun kabul edilemez bir durum olduğundan bahsettiği konuşmasının ardından Kenan Güngördü'nün Beyazıt katliam anmasına katılma çağrısı ile açıklama son buldu.

Bu Gidişe Dur Diyelim

Merhaba, ben lojistik firmasında kuryelik yapıyordum. Çalıştığı iş yerinden kovulan bir işçiyim. İşsizlik çok zor. Borçları ödeyemiyorsun, sürekli eksiye düşüyorsun.

En son iş yerimde 3 buçuk sene çalıştım, fakat toplamda 15 senelik işçiyim. Borçlarım birikiyor, kredilerimi yapılandırıyorum, daha çok borçlanıyorum.

Çalışma koşullarımdan bahsedecek olursam, sabah 08.30'da işbaşı yapıyordum, akşam 18.00'de çıkıyordum. İstanbul geneline dağıtım yapıyordum. İşim erken bile bitse, şirkete gelip boşu boşuna 18.00'e kadar bekliyordum. Bazen 19.00'u buluyordum, İstanbul koşullarından, trafik yoğunluğundan.

Piyasa yükseldikçe, fiyatlar arttıkça dağıtım noktamız da azaldı. Zarar etmeye başlarken işçi çıkarmalar başladı. Kovulan arkadaşların kiminin el getirileri vardı, kimisi patronlarla anlaşılabilir hırsızlıktan çıkmış gibi yaparak tazminatta anlaşılabilir. 15-20 yıllık işçileri bile gözden çıkardılar. Sıkıntılar büyüttü. Şirkete ilk girdiğimde yani 3,5 yıl önce 18.00'den önce şirkete geleliyorduk, işler çok yoğundu. Bir sene sonra 14.00-15.00 gibi gelmeye başladık. Sonra 13.00'de gelmeye başladık. En sonunda işler düştü, depoda çalışanlar iş olmadığı için yatıyordu. Bu sürecin sonunda da maliyeti kısmak için işçileri çıkardılar. Yine de patronlar kendi zevklerinden, hayatından ödünler vermedi. Hala villada yaşıyor patron. Mercedes'le, ciplerle dolaşıyor. Olan yine işçiye oluyor yani.

İş başvurusu yapmadığım yer kalmadı. "Bizde de iş yok işçi çıkarıyoruz" diyorlar. "Formumu doldurayım, lazım olduğunda çağırırız" diyorlar, "zaten 100-200 form var önümüzde, hangi bi-

rini çağıralım" diyorlar.

Hiçbir sosyal hayatım yok. Dışarı çıkmıyorsun, arkadaşlarıyla bir yere oturup da sosyalleşemiyorsun, her şey çok pahalı. Gezemiyorsun, eve bağımlı hale geliyorsun. Çünkü arkadaşlarının buluştuğunda sürekli, "sen işsizsin bir öderiz" dedikleri zaman da bir zaman sonra zoruna gidiyor. Sürekli de gidemiyorsun artık bir yerlere, arkadaşlarından soyutlanıyorsun, gittikçe yalnızlaşıyorsun. Gerçi çalışırken de artık dışarı çıkamıyorsun ki, bir cıvayım desen dünyanın parasını harcıyorsun. Evin giderlerine yetmiyor. Her şeyi kısıtlıyorlar. Köleleştiriliyoruz.

Herkes aynı durumda. Bireysel olarak hiçbir kalıcı çözüm olmaz. Bireysel hareket etsen bile hemen tutuklanıyorsun. Birlikten kuvvet doğar. Başka türlü ezilir, gidersin. Sindirilirsin, açlıktan ölürsün gidersin sonra da. Kurtuluşumuz örgütlenmekten, işçi sınıfının ayağa kalkmasından geçiyor. Bu gidişe bir dur denmesi gerekiyor.

Bir İşsiz

HANGİSİ İYİ HANGİSİ KÖTÜ?

Ekonomi kavramları arasına dalıp da karyobolmamıza gerek yok. Her ne kadar iktisat karmaşık ve dolambaçlı bir alan olsa da, bu karmaşaya dahil olmadan da görebileceğimiz bazı ekonomik gerçekler var.

Düzenli olmasa bile gazete okuyan, televizyondaki haber bültenlerini izleyen birisi, bazı ekonomi kavramlarına ve bu kavramların birbirleri ile ilişkilerine aşina olmuştur.

Mesela faizler yükselince döviz düşüyor, döviz yükselince de faizler düşürülüyor. Peki bu durumlardan hangisi iyi, hangisi kötü?

Döviz kurlarının yükselmesinden herkes şikayet eder. Televizyona çıkan bütün konuş-

macılar her seferinde kurların yükselmesinden yakınır. "Paramız şu kadar değer kaybetti, biz bu kadar fakirleştik" vs...

Döviz düşüncesi aynı konuşmacılar bu kez de dövizin düşmesinden kaynaklı yaşanan olumsuzlukları değerlendirmeye başlarlar. "Efenim, dövizin düşmesi demek, ihracatçının zarar etmesi demektir. Bu durum ihracat ürünlerine yatırımı azaltır, bu da cari açığa büyümeye neden olur."

Döviz kurlarının yükselmesi kötü bir şey. Peki, düşmesi iyi bir şey mi? Yok! O da kötü.

Ya faizlere ne demeli? Faizler yüksek olunca yatırımcılar paralarını gerçek üretime yatırmıyor. Yani fabrika kurmak yerine parasını faize yatırıyor, bu

da üretimin düşmesine sebep oluyor.

"Öyleyse faizler düşse" diyecek oluyoruz, televizyondaki aynı yorumcular bu kez diyorlar ki: "faizlerin düşük olması ekonomimizi yabancı yatırımcı için bir cazibe merkezi olmaktadır uzaklaştırır, yabancı sermaye akışı azalır."

Faizlerin yükselmesi kötü bir şey. Peki, düşmesi iyi bir şey mi? Yok! O da kötü.

Asgari ücret düşük olunca ücretli çalışanların alım gücü düşüyor, harcama yapamıyorlar. Ücretli çalışanlar nüfusun en büyük kalabalığını oluşturuyor. Böyle olunca onların harcama yapmadığı bir ekonomi durgunlaşıyor.

Bir de madalyonun öteki

yüzü var. Ücretler yükselip harcamalar çoğalınca, bu sefer de arz-talep ilişkisi yüzünden fiyatlar yükseliyor. Sadece arz-talep mi? İşçilik ücretleri yükseldiği için üretilen mamullerin fiyatları da yükselmiş oluyor. Böylece enflasyon canavarı, işveli bir tebessüm takınıyor. Bununla bitmiyor. Zavalı patronlar, ücretler artıp, maliyetler yükselince işçi sayısını azaltmak durumunda kalıyorlar. Böyle olunca işsizlik rakamları da yükselmiş oluyor.

Asgari ücretin düşük olması kötü bir şey. Peki, yüksek olması iyi bir şey mi? Yok! O da kötü.

Hadi işsizliğe de bakalım. En insani bakış budur değil mi? Her insanın bir geliri, işi-gücü

olmalı, evinde tencere kaynamalı... Öyle ise hiç kimse işsiz kalmamalı, yani işsizlik sıfır olmalı. Nitekim işsizliğin yüksek olması iktisadi açıdan da istenmeyen bir durum. İşsizliğin yüksek olması demek bir çok insanın geliri olmaması, geliri olmayınca da harcama yapamaması demektir. Harcama yapamıyorsa hiçbir şey satın alamaz, satışlar düşüncesi ekonomi yavaşlar. En önemlisi dışarıda kalabalık bir işsiz kesim olunca, patronlar çalışanların ücretlerini düşürür ve şunu söyler: "İşine geliyorsa bu paraya, bu saate çalış, çalışmazsan aynı paraya çalışacak çok insan var dışarıda." Böylece ücretler düşmüş olur. Ücretler düşüncesi de harcama azaldığı için, az önce

bahsi geçen ekonomik durgunluk başgösterir.

İşsizlik azalınca da şöyle oluyor: patronlar "işine geliyorsa" ile başlayan cümleyi artık kuramayacakları için ücretleri düşüremiyorlar. Böyle olunca da hem çalışanlar harcama yapabildiği için hem de üretim maliyeti yükseldiği için enflasyon oluyor ve piyasalardaki tüm malların ve hizmetlerin fiyatları yükseliyor.

İşsizliğin yüksek olması kötü bir şey. Peki, düşük olması iyi bir şey mi? Yok! O da kötü.

Demek ki her zaman ve her koşulda kapitalist ekonomi kötü bir şey.

Peki ya sosyalist ekonomi? İşte o iyi bir şey.

Küba'ya Sipariş Var!

Günlerden sıradan bir gündü. Her zamanki rutin çalışma koşulları, iş stresi yoğun tempo... 01.15'de işe başlama sirenidenden sonra 17.45'e kadarki çalışmada unutmak zorunda kaldığımız borçlarımız, ailenin iyiliğiyle kötülüğüyle, hastasıyla, çocuklarımızın gülen gözlerini bırakıp çalışmak zorunda kaldığımız saatler başlamıştı.

"Neden öyle" diye soran olursa, biz hayal kuramıyor ve bir an bile düşünemiyoruz. Çünkü, yaptığımız iş tehlikeli ve bir anlık dikkatsizliğin bedeli ağır olabiliyor.

Bilirsiniz işte, patronun "işçilere biraz olsun moral veriyorum, esneklik sağlıyorum" vaatleri, işçiyi işçiyeye kırdırma politikaları bizim fabrikada da zaman zaman başarılı oluyor. Neden böyle derseviz, örgütlenme zorlukları yüzünden. Birbirimiz güvenmediğimizden mi, hayır. Neden böyle kesin konuşuyorum. Çünkü, Küba meselesini duyduğum anda "bu fabrikada bir komite olmalı" diye düşünmüştüm. Ufak temaslarla gerçekten de bunun için ne kadar uygun bir yer olduğunu gördüm.

Biz çok büyük makineler üreten bir firmayız. Türkiye'ye de üretiyoruz, dünyaya da ihracat yapıyoruz. Benim fabrikaya başlamamdan önce Küba'ya bir makine göndermişler. Evet, evet Küba'ya. İşçilerin hayal ettikleri Küba... İşçilerin "kendimiz gidemiyoruz bari emeğimiz gitsin" dedikleri Küba'ya. Kiminle bu konuyu konuştuysam gözünde güllüklerin olduğu Küba'ya sipariş günü... O günü şöyle aktarıyorlar;

"O gün liste elimize geçtiğinde dona-

kaldık. Bir tane özel makine vardı listede. Evet evet, bir tane makine yapacaktık ve acildi. Sadece bir tane olması da değildi bizi şaşırtan. İçeri gidip işin gerçeğini öğrendiğimizde işin boyutu değişiverdi. Ve sevencimiz ikiye katlandı. Çünkü makine Küba'ya gidecekti.

O gün diğer günlerden farklıydı. O gün o yorucu, bıktırıcı üretim günü değil sanki işe gönüllü gelip çalıştığımız bir gündü. Makinenin mutlaka kaliteli ve sağlam olması gerekiyordu bizce. Ve öyle de oldu.

Malzememiz bronz ve paslanmaz malzemeden. En kaliteli malzemeydi bu. Öyle özeniyorduk ki, durup durup tekrar tekrar uğraşıyorduk. Hiç üşenmeden ve yorulmadan. Her gün olduğu gibi çok yorulmuştu, ama tesviyeden montaja kadar, montajdan boyahaneye kadarki süreç çok heyecan verici ve çok zevkli geçti. Çünkü biliyorduk ki Küba ambargo altındaydı ve buna ihtiyaçları vardı. Hiç bozulmasın istiyorduk. Hani çabuk bozulan mal üretmiyoruz, ama ne bileyim işte, tüm işçiler olarak denenip paketlenmesine kadarki heyecanımıza yenik düşüyorduk. Ama korkulan bir şey olmadı. Ve o dev gibi makinemiz testlerden başarılı bir şekilde geçti. Fabrikada sevinç çığlıkları yükseldi. Emeğimiz tıra yüklenip Küba'nın yolunu tuttu."

İşte sizlerle paylaşmak istediğim de bu aslında. Biz işçi sınıfı olarak Küba denildiğinde gözlerimiz parlıyor ve mutlu oluyoruz. Biz niye Türkiye'yi Küba gibi yapmak için çalışmıyoruz.

İzmir'den Mücadele Birliği Okuru Bir İşçi

İşçi Bir Kadının Yaşamından...

Merhaba, ben sorumluluklarımdan kaynaklı 18 yaşında çalışmaya başladım. Eğitimimi kendi imkanlarımla, dışarıdan tamamlamaya çalışıyorum. 22 yaşındayım ve şu an lise öğrencisiyim açık öğretimde.

Babam beni okutmak istemedi; ilkokul ikinci sınıftayken beni okuldan aldılar. Kız çocuğu okumaz zihniyetindeydi. İki katlıyım evimiz. Evin her çıkışında, balkonları dahil kamera vardı. Kendisi canının istediği her şeyi yapardı, aynımsı biz de yapıyor muyuz diye kontrolü altında tutmaya çalışırdı. "Ben aldatıyorum, eşim de beni aldatıyor" düşünceleri vardı. Herkesi kendi gibi sanıyordu. Öğrencisinin annesiyle ilişki yaşadığı, kadın eşinden ayrılıp babamla imam nikahı yaptı. Bütün sülale bunu biliyor, eşi ve çocuklarının haberi yok sadece. Anneme "bunu sineye çekme" dedim. Hala evde durmayı düşünüyordum. "Ben sana ve kardeşlerime bakarım, çalışırım" dedim.

18 yaşında evden çıktığımda akbil basmayı biliyordum. İETT'ye nasıl binilir biliyordum. Kız çocuğu anlamaz, bilmez, balkondan bakmaz, erkeklerle konuşmaz...

Baba, çok sosyal faaliyetler içindeydi. Kendisi hakemdi dışarıya karşı ne kadar sosyalse içerde o kadar basıkıcı, tutucu. Hakimiyet benim olsun ki daha iyi yöneteyim, istediğim yöne çevireyim durumundaydı. Annem ve babam birbirlerinin lise aşklarıydı. Evlenmişler erken yaşta. Tecrübesizlikleri ve yaptıkları hatalar çocuklara yansdı. Çocuklar aslında ebeveynlerinin yaptığı hataların bedellerini ödüyorlar. Annem lise mezunu, eşi istemediği için çalışmadı. Bir yere gitsydi, dönüp gelip evini bulamayacak bir insandı. Çöp atmaya, ekmeğe almaya dahi çıkmazdı. Bu durumdan şikayetçiydim. Hangi kadın şikayetçi olmaz ki. 22 yıl bu böyle devam etti. Sonra aldatıldığımı öğrendim... Bu ne büyük bir acıdır.

Evden ayrılmaya karar verdiğimde o kadar özgüvensiz, ezik, pasiftim ki. Otobüste, acaba el kaldırırsam, düğmeye bassam sadece benim için durur mu diye düşünürdüm. Bir evi baştan sona çektim çevirdim. Çalışıyorum, okuyorum kendi arkamdakilere bir şeyler katabiliyorum. Demek ki ben çok işe yarıyorum, sadece birileri çok işe yaramamı istemiyordu.

Evden ayrılmaya isteğimin altında yatan sebep, sosyalleşmekten çok aneme dayatılan şiddetlere son vermek isteğiydi. Bir kız çocuğu olarak dışarıyı keşfetme isteği yoktu, erkek çocuğu düşüncesine büründüm. Kız çocuğu düşüncesiyle yaklaşsam insanlar bana ne gözle bakacaklar kaygısı güdecektim. Böyle bir şey yok. "Kızım sana güveniyorum da çevrene güvenmiyorum"... Bu tamamen yalan,

sen aslında kendi yetiştirdiğine güvenmiyorsun. Yetiştiremediğini düşünüyorsun.

Baba evinden ayrılırken hiçbir şey almadık. Ben, annem ve dört kardeşim üzerimizdeki kıyafetlerin yanında bir poşet yedek kıyafetle çıktık. Paramız da yoktu. O süreçte 6 ay kadın sığınma evinde kaldık. Orda kalan biri tarafından darp edildim. Taraf tutuluyordu, "beğenmiyorsan çık git" dendi. Darp raporu aldım, mahkemeyi kazandım. Sonuçta benim avukatın ücretini ödedi. Bir ilahiyat öğretmeniydi. O kapıdan da çıktık ve amcama dönmez durumda kaldık. Onca yıl kapalı duvarlar arasında kaldığımız için, telefon açıp yardım isteyeceğimiz kimse yoktu. Bazen gerçekten çaresizliğin uç boyutunda kalıyorsunuz.

Bir buçuk ay kaldık amcamda. Yardımcı öğretmenlik, çaycılık yaptım. İş yeri yöneticileriyle görüştim; "bana bu ay maaş vereceksiniz, ama benim eve çıkmam gerekiyor" diyerek iki aylık maaş istedim içerden. Onu aldım ve evimi tuttum, evde eşya yok boş evdeyiz, su içebileceğim bir bardak dahi yoktu. Plastik çatal kaşık aldık, yemek yerken kırılıyor. Minderlerde gündüz oturup gece yatıyoruz. İlk iki hafta camlara gazete yapıştırdık. Kardeşlerimin en küçüğü 7 yaşındaydı. Her şeyin farkındaydılar, bu nedenle bu yokluktan şikayetçi olmadılar. Mutluyduk.

Baba 7 yaşındaki kardeşimi o kadının evine götürmüş ve ortalarında uyutmuş.

benim için kayıp değil. Birini sevdiğimde altındaki arabasına, telefonunun markasına, kıyafetine bakmıyorum. Karakterine bakıyorum, insan mı diye bakıyorum. Bunlar çok önemli şeyler günümüz insanı bunun farkında değil.

Bir İşçi Kadın

Kriz ve İşçi Sınıfının Çözümleri

Serbest Kürsü

İZMİR'DE İŞÇİLERDEN ÇAĞRI VAR

28 Nisan 2019
Kriz ve İşçi Sınıfının Çözümleri (Serbest Kürsü)

DİK
(Devrimci İşçi Komiteleri)

28 Nisan 2019
Pazar
Saat: 14.00

Yer: Boyoz Akademi Sanat Merkezi
Tiyatro sok. No: 38
Karşıyaka

Yeni Dönem Yayıncılık

OLGULARLA İÇ SAVAŞ-7

Özgür Güven

Türk tekeli sermayesi ve faşist devleti devrimi yenemeyeceğini; iç savaşı kaybetmeye başladığını anlayınca emperyalistlerden yardım istedi. Suriye ve Esad'a yapılan uluslararası baskıyla A.Öcalan Suriye'den çıkarıldı. Rusya, Yunanistan, İtalya ve "Özgür Batı Avrupa" başta olmak üzere hiçbir ülke Öcalan'ı kabul etmedi. Başta ABD olmak üzere emperyalistlerin planıyla götürüldüğü Kenya'da tutsak edilerek Şubat 1999'da Türkiye'ye teslim edildi.

O dönemin başbakanı Bülent Ecevit, Abdullah Öcalan'ı kendilerine niye teslim ettiklerini anlayamadığını söylese de amaç açıktı. Daha önce Latin Amerika ülkelerinde ve başka yerlerde yaptıklarını yapıyorlardı. Bir çok defa bir gerilla hareketinin liderini yakaladıklarında ya da öldürdüklerinde gerilla hareketinin güç kaybedip dağıldığını, etkisini kaybettiğini görmüşlerdi. Yine aynı sonucu almayı bekliyorlardı. Ama bu sefer planları tutmadı. Zira gerilla hareketi olarak başlayan hareket, bir avuç gerilla ile sınırlı kalmayı çoktan aşmış, bir halk hareketine büyümüştü. Sermaye bu adımıyla halkın moralini bozmayı, onları devrimci mücadeleden uzaklaştırmayı ve devrimi yenmeyi amaçlamıştı. Ama olmadı, bu amaçlarına ulaşamadılar. Bunun nedenlerinden birisi hareketin halk hareketi düzeyine çıkmasıydı. Bir diğer neden ise yüreğine özgürlük ateşi düşen bir halkı hiç bir gücün durduramayacağı gerçeğiydi. Üçüncü bir nedense soykırım, bir halkı tamamen yok etmeyi ayrı tutarak belirtelim, bir halkı yenmenin stratejisi yoktur. Bir orduyu, bir askeri birliği, gerillayı yenmenin stratejisi olsa da bir halkı yenmenin stratejisi yoktur.

Türk tekeli sermayesinin yapısal

krizinin derinleştiği, tam ilhak politikalarının derinleştiği bu süreçte, Cumhuriyet tarihinin en büyük deprem felaketlerinden biri yaşandı. Birbiri ardına Bolu ve Düzce merkezli 2 ayrı deprem olmakla birlikte Marmara depremi olarak tarihe geçen bu deprem, Türkiye sanayisinin en yoğun olduğu bir bölgeyi yerle bir etti. Gerçek rakam çok daha fazla olmasına rağmen, resmi rakamlarla 17 binden fazla insan hayatını kaybetti. Bu depremle Türkiye sanayinin üçte biri de yıkıldı. Deprem ardından kapitalizmin yarattığı insani felaket geldi. Deprem bölgeleri "güvenlik" zihniyetiyle ordu ve polis tarafından sıkı denetim altına alındı: Devlet dışındaki bütün yardım organizasyonları engellendiği gibi, yardımı giden gönüllüler de gözetim altına alınarak, felakete uğrayan halka yardım etmeleri engellendi. Uluslararası yardım kuruluşlarından gelen malzemeler karaborsada satışa çıkarılıp vurgun yapıldı, yine bu kuruluşlardan gelen mali yardımların önemli bir kısmına hükümet tarafından el konuldu. Daha sonra hazinede para olmadığı için, bu paralarla başta polisler olmak üzere, devlet memurlarının maaşlarının ödendiği ortaya çıktı.

90'lı yılların sonuna gelirken artık iç savaşı kaybettiğini gören, birleşik devrim karşısında güçten düşüp çaresiz kalan Türk tekeli sermayesi, çareyi emperyalizme tam teslimiyette buldu. Önce dan savaşlarında 28 devrimci tutsak yaşamını yitirdi, yüzlercesi de yaralandı. Ordu, hapishanelerin duvarlarını iş makineleriyle yıkarak ancak girebildi zindanlara. Nice işkencelerden sonra götürüldükleri F tipi zindanlarda, önceden yapılan planlamaya uygun olarak ölüm oruçlarına başlandı.

taraf etmeyi, Avrupa'ya, AB'nin inisiyatifine bıraktı. Bu çerçevede ordu ve polis teknik bakımdan daha gelişkin olarak donatılıp yeniden eğitilirken, bir yandan da "demokrasi", "çok kültürlülük" gibi sahte umutlarla hem fiziki hem de ideolojik bir saldırı başladı. Tekeli sermaye ve devlet önce kontrolünü tamamen kaybettiği zindanlara yöneldi. Dönemin başbakanı Ecevit, "cezaevlerini kontrol altına almadan sokakları kontrol altına alamayız" diyerek, aslında üretici güçleri ve toplumu ellerinden kaçırıldıklarını itiraf ederken, sokaklarda egemenliği giderek güçlenen devrimi geriletme amacıyla zindanlarda kontrolü yeniden ele geçirmelerinin zorunlu olduğuna da işaret ediyor; zindanları hedef tahtasına oturtuyordu.

Nitekim, o güne kadarki en kapsamlı ve doğrudan sınıfsal saldırı olarak F tipi saldırısı gündeme geldi. Bu saldırı, tutsak alınıp zindana kapatılan öncülük kitleler arasındaki bağı koparmayı; öncüyü yalnızlaştırıp teslim almayı ya da yok etmeyi, kitleyi öncüsüz bırakıp devrim ve zafer yürüyüşünden uzaklaştırmayı, birleşik devrimi tasfiye etmeyi amaçlıyordu. Tekeli sermaye daha önce bu planı Almanya, İtalya, Japonya gibi emperyalist ülkelerde uygulamış ve sonuç almıştı. Ancak bu topraklarda ise

yaramadı. Zira emperyalist ülkelerde tekeli sermaye, kitleleri devrim yolundan alıkoymak için onları sadece öncüsüz bırakmakla yetinmedi. Bunun yanında ekonomik taleplerini de karşılayabilecek koşullara ve ekonomik güce sahipti. Ancak bağımlı ülke olan Türkiye'de emekçi yığınların ekonomik taleplerini karşılamalarının olanakları yoktur. Tam tersine devrim, her geçen gün daha da sefaletle itilen, yoksullaşan emekçi sınıflardan, ezilen ve sömürülenlerden beslenerek gelişip güçlenir.

Tekeli sermaye ve devlet, bu kapsamlı ve doğrudan sınıfsal saldırıyı daha ilk adımında politik olarak kaybetti. 19 Aralık 2000'de 20 zindandan birden tutsakları politik kimliklerinden soyup teslim almak hedefiyle saldırdı. NATO'nun ikinci en büyük ordusu, özel birlikleri, zirhlileri, tankları, helikopterleri yetememiş olacak ki, buldozerleri, kepçeleri, iş makineleriyle zindanları kuşatıp herkes uykudayken 19 Aralık 2000'de sabaha karşı saldırdı. Ama nafile. Devrimci tutsaklar teslim olmaksızın ölümü seçti: Bütün zindanlarda NATO'nun en güçlü ikinci ordusuna karşı yüreklerini nam-luya sürdüler; çıplak elleri, çıplak bedenleriyle kavgaya girdiler. En eşsiz koşullardaki bu savaş, 4 gün 4 gece sürdü.

Bu süreçte proletarya ve halklar, daha önce hiç olmadığı kadar büyük bir güçle harekete geçti, öncüyü sahiplendi. Bütün kentlerde sokağa çıkıp gösteriler yaptılar. Büyük kentlerin meydanlarında emekçi mahallerinde, polisle çatıştılar; hükümette yer alan tekeli faşist partilerin parti binalarına saldırdılar. Sokak savaşları dört bir yanda yükselirken, zindanları kuşatanları kuşatmaya aldılar.

4 gün 4 gece süren bu destansı zindan savaşlarında 28 devrimci tutsak ya-

şamını yitirdi, yüzlercesi de yaralandı. Ordu, hapishanelerin duvarlarını iş makineleriyle yıkarak ancak girebildi zindanlara. Nice işkencelerden sonra götürüldükleri F tipi zindanlarda, önceden yapılan planlamaya uygun olarak ölüm oruçlarına başlandı. Faşist devlet eylemleri bitirmek amacıyla ölüm orucu ve açlık grevi yapan tutsakları geçici olarak tahliye etti. Çıkanların bir kısmı ölüm orucunu dışarıda emekçi mahallelerdeki evlerde sürdürdüler. Zindanlardaki tutsaklar da gönüllü fedai eylemcileriyle ölüm orucunu yeni ekip-lerle sürdürdüler.

2. yılın sonunda ortalama solun önemli bir bölümü grev kırcılığı yapar-ak eylemi bıraktı. İki devrimci örgütün devam ettiği ölüm orucu eylemi 7 yıl sürdü. 128 devrimci tutsak ölüm orucu savaşlarında ölümsüzleşirken, yüzlercesi de sakat kaldı. Tekeli sermaye ve faşist devlet ne yaptıysa devrimci tutsakları teslim alamadı. Birleşik devrimi tasfiye etmek amacıyla, emperyalistlerin planlaması ve doğrudan desteğiyle açılan F tipi zindanlar amacına ulaşamadı. Bu zorlu muharebeleri kazanan yine devrimciler, proletarya ve halklar oldu, birleşik devrim oldu.

Uzun yıllardan beri yaptığı her şeyi devrimin baskısı altında yapan tekeli sermayenin 19 Aralık 2000'de zindanlara saldırdıkça, korkusu boşuna değildi. Kısa süre sonra yaşanan 2001'deki derin kriz ve eylemler bu korkuda haksız olmadıklarını gösterdi. 2001 yılı sadece zindanlar açısından değil, işçiler, kamu emekçileri, yoksul ve orta köylülük de dahil, bütün emekçi yığınlar ve küçük mülk sahipleri için hareketli, eylemlerle dolu bir yıl oldu. Derin bir kriz dalgası bütün toplumu pençesine aldı.

Bu Savaşı Biz Kazanacağız, Eminiz!

WFTU (Dünya Sendikalar Federasyonu) TUI (Taşımacılık, Balıkçılık ve İletişim İşçileri Sendikaları Enternasyonal) Kongresine katılmak üzere İstanbul'a gelen Luhansk Halk Cumhuriyeti Küçük ve Yaratıcı İşletmeler Sendikası Başkanı Andrey Kochetov ile yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

Luhansk ve Donetsk'teki gelişmeleri biraz kaygıyla takip ediyoruz. Gerçek durum nedir?

Söylemek isterim ki, çatışmalar Minsk Anlaşması ile durdurulmuştu. Fakat gerçekte hiç durmadı. Ukrayna içeride her zaman bize karşı savaştı. Saldırıları Minsk Anlaşması öncesi daha fazlaydı; fakat hala bize karşı top vb gibi ağır silahlar kullanıyorlar. Son günlerde daha fazla saldırmaya başladılar. Çünkü Mart başında Ukrayna'da devlet başkanlığı seçimleri olacak. Proşenko "Barışın Başkanı" olarak lanse ediliyor.

Oysa bir katil!

Evet bir katil. Biz onun bir başkan olarak kalmayı istemesinden gerçekten çekiniyoruz. Eğer seçim olursa kazanamayacak; çünkü halk ondan nefret ediyor. Bu nedenle bir şeyler yapmaya ihtiyaç duyuyor. Doğru dürüst bir seçim yapılmasına izin vermeyecek.

Seçimleri engellemek mi istiyor?

Evet istiyor. Savaşı durdurma sözü verdi; insanların yaşamının daha iyi olacağı sözü verdi fakat her şeyde yalan söylüyor. Bu nedenle insanlar onu istemiyorlar. Seçimleri yaptırmamak ve başkan olarak kalmak için her türlü şeyi yapabilir. Bu nedenle seçimlerden önce her şeyin olması mümkündür.

Zaharçenko, biliyorsunuz, öldürüldü. Biz, Red Star Over Donbass gibi sitelerden çeviriler yapıyoruz. Size göre Zaharçenko Ukrayna tarafından mı öldürüldü? Biz, öyle olduğunu düşünüyoruz, fakat sizden öğrenmek istiyoruz.

Evet; çok iyi anlaşılabilir. Zaharçenko, kitlelerin gerçek bir lideriydi. O, bir siyasetçi değildi. O, insanların arasında çok sayılan bir kişiydi. Hiçbir zaman bir siyasetçi olmadı, sadece sıradan bir insandı. Savaşın gidişine göre, halkın içinde bir lider oldu. Ukraynalı

egemenler ondan nefret ettiler; çünkü o her zaman doğruları ve gerçekleri söyledi. Her zaman Proşenko'nun sivil insanların katili olduğunu söyledi; onun yalanlarını ortaya çıkardı. Ama o hala bu yalanları söylemeye devam ediyor.

Biz henüz soruşturmayı tamamlamadık, ama insanların hepsi Ukrayna'nın yaptığını düşünüyor.

Rusya'nın Luhansk ve Donetsk hakkındaki tavrı nedir? Destekliyorlar mı, desteklemiyorlar mı? Kendi yandaşlarını, burjuvaları mı destekliyorlar yoksa komünistleri mi?

Biz mutluyuz ve şanslıyız ki, Rusya'nın komşusuyuz. İyi ki Rusya bizi destekliyor. Ekonomik olarak bize yardım ediyor (onların para birimini kullanıyoruz).

Luhansk ve Donetsk'in geleceği nasıl olacak? Buraya emperyalist bir müdahale söz konusu olabilir mi?

Çok güzel bir soru. ABD, her şeyi yıkmaya çalışıyor. Bizim demokrasimizde her parti vardı. Ukrayna'da savaşın önce 200'den fazla parti vardı. Savaşla birlikte bu partilerin faaliyetleri durduruldu. İki halk hareketimiz var, bunlar gerçek hareketler; seçimleri düzenlemek için. İnsanların çoğunluğunun solda olduğunu söylemek mümkün. Bizim parlamentomuz da cumhuriyetimizdeki tüm politik partileri savaşın so-

nuna kadar yasakladı. Partileri ve politik yaşamı dondurduk.

Niye?

Savaşın dolaylı.

Öncelikli olan Ukrayna yönetimine karşı olmak mı?

Evet. Kötü bir duygu var. Otorite iki parçaya ayrılmış durumda. Bir parça Ukrayna'da bir parçası bizim Cumhuriyetimize ait. Biz otoritemizi yeniden birleştirmek istiyoruz.

Biz Luhansk halkına ve yoldaşlarımıza nasıl yardımcı olabiliriz?

Çok basit. Şu anda bir kaos ortamı var. Bir çok yanlış bilgi dolanıyor ortada. İnsanlarımızın çoğunluğu gerçekte ne olduğunu bilmiyor. Çok zor bir durum var; çünkü bizim ekonomik kaynaklarımızın çoğu Ukrayna tarafından tahrip edildi.

Bir abluka sözkonusu öyle değil mi?

Evet. Rusya bize ekonomik olarak yardım ediyor; bu nedenle ekonomik durum biraz daha iyice. Rusya'ya teşekkür borçluyuz.

Bizim sadece bilgilerin doğru dağılması için desteğe ihtiyacımız var.

Luhansk ve Donetsk'te komünistlerin durumu nasıl?

Biliyorsunuz, buralar geleneksel olarak eski SSCB cumhuriyetleri. Bir çok insan, çoğunluk komünistleri destekliyor. Fakat bizim komünist partilerimiz "resmi" değil. Çünkü bunlar kayıtlı değil. Fakat mitingler, yasal aktiviteler vb yapıyorlar. Savaşın sonra yeniden yükseltilirler.

Bu savaşı kim kazanacak sizce?

Biz!

Eminsiniz...

Evet, eminim çünkü bizim başka şansımız yok. Çünkü Ukraynalılar amaçlarını asla gizlemiyorlar. Tıpkı Hırvatistan'daki gibi 'diğer cumhuriyetleri toplama kamplarında bir araya getiririz' diyorlar. Ancak o zaman bizi kendi parçaları olarak görecekler. Biz ise sadece koşulların değişmesini istiyoruz.

Çok teşekkür ediyoruz bu söyleşi için.

İş Bulmak Da Zor Çalışma Koşulları Da

Merhabalar, ben eşimin avukatlık bürosunda sekreter olarak çalışıyorum. Üniversitede bilfiil her derse girdim, 3'ün üzerinde ortalama yaptım. Şu an üniversitede yüksek lisans öğrencisiyim ama iş bulamıyorum. Şurada yaptığım işin kendi mesleğimle en ufak bir bağlantısı yok, ama buradan alacağım paraya razıyım artık. Başvurmadığım banka kalmadı, iş bulamadım.

Herkes kendi çevresinden birilerini sokuyor işe. O yüzden ben iş aramayı da bıraktım. Kendimi biraz daha geliştireyim de hukuk bürosundan da çıkarsam katiplik yapabileyim diyorum. 5 senemi verdim, 2000 lira maaş tav oluyorum. Bir hastalık süreci geçiriyordum. İşi bırakmayı düşündüm. İki hafta evde kaldım, şunu fark ettim: Aileye ekonomik anlamda bağlı olmak seni çok yormuyor, ama eşe bağımlı olmak insanı çok yıpratıyor. Bugün eve para bırakacak mı diye düşünüyordum. İstemesen zaten bırakır da, ben isteyebileceğim biri değilim. Acaba aklıma gelir mi benim paramın olmadığı diye düşünüyordum. Ona muhtaç kalyorsun ve bu dünyadaki en kötü duygu. O an bana karşı inşaattan moloz taşı deseler, taşkırdım yani. Marketlere gidip kasiyerlik yapmayı düşündüm, döne dolaşa yine buraya geldim. Burada bile ekonomik anlamda kendimi özgür hissetmiyorum. Bir yerde yine de eşime bağımlıyım. Çalışıyorum, ama yine de kendimi bağımlı hissediyorum.

Yan binamızda eşimden bir yıl önce mezun olmuş bir avukat var. Burada herhalde hiç tanıdığı yok ki büro açmıyor. Başka avukatların yanında çalışıyor, 2500 lira para alıyor. Bütün işlere de o koşturuyor. O iki avukat bürosunda avukatlar işe gelmiyorlar, akşama doğru bir uğruyorlar. Bütün işi, duruşmaları o çocuk yapıyor. Eskiden bizimle ortak oldukları için bizim işimize de bakıyor. Duruşmaları da o giriyor. İş bağlarsa prim de almıyor üstelik.

Bugün avukatlık bürolarında stajyere para vereceğime sekretere vereyim, temizliğimi de yapısın, dilekçemi de yazsın diyorlar. Birini yetiştirme ihtiyacı da hissetmiyorlar. Yanımda 6 ay çalışacak, ne öğreteceğim ben buna diyor avukat. Çoğu avukat da öğrenmesin diyor zaten.

Adliyede sık sık işimiz olur. Memurlar çok ağır işliyor, sistem çok ağır işliyor. Birine icra takibi gideceği zaman ilk önce o dosyayı arşivden bulup indiriyorsun. Sonra yaptırmak istediğin işlemi bir kağıtta götürürsün zaten. O kağıdı takıyorsun müdüre götürüyorsun. Müdürün onayına sunuyorsun. Müdür onaylıyor. Sonra memura gönderiyor.

Adliyeye gidiyoruz ya, acaba bu memurla nasıl iletişim kurabilirim, nasıl yaranabilirim. İşimi nasıl daha kolay yaptırabilirim diyorsun. Sen o sistemin bir çarkı oluyorsun.

Bizim de yaşamımız bu şekilde.

İzmit'ten Bir Sekreter

CEPHE SAVAŞLARINA

Kenan Kızıl

Tüm savaşlarda olduğu gibi, sınıf savaşının da esas nedeni ekonomik çıkar ve çatışmalardır. Savaşan tarafların kendi cephelerini bir arada tutmak için kullandığı ideolojik harç da buna uygun olmak zorundadır. Bu bir tercih değil zorunluluktur. Nasıl ki, burjuvazi kendi cephesini sınırsız, sömürsüz, sınırsız bir dünya için dövüştüremezse, karşı cephede yer alan işçi sınıfı da bunların dışındaki bir şey için dövüşmez, dövüşemez.

Sınıflı toplumlar tarihine baktığımızda genel olarak gördüğümüz şudur: Egemen sınıf ve onun cephesinde, insani değerlerden yoksunluk, sığ bir bakış açısı, derin ön yargı, cehalet, yağmacılık; verilen her emre körlümesine itaat ve her türlü suçu işleyebilme özgürlüğüdür. Elbette dönem dönem güya yüksek ideallerden bahsedilmişse de bu sadece kendi sınıf çıkarları için yapılan bir ikiyüzlülüktür öteye geçmemiştir.

Bugün burjuvazi bir çöküşün içindedir ve bu iki yüzlülüğü de hiç olmadığı kadar teşhir olmuştur. Dönem dönem başvurduğu "eşitlik, adalet, özgürlük" söylemi bile milyonlar açısından kendilerine hiçbir şey kazandırmayan safsatadan ibarettir. Bu nedenle de çöken her sınıf gibi o da kendi cephesini bir arada tutmak için başka şeylere sarılmak zorunda. Fakat yeni bir şey bulma şansı olmadığı için de bu başka şeyler kullanıla kullanıla eprilmiş, dökülmüş parçalanmış şeylerdir ve açıkçası da pek de bir işe yaramazlar. Yani bir dönem işe yarayan banal vatan, millet, din, ezan edebiyatı da çöküş dönemindeki diğer tüm argümanlar gibi işlevsizleşmiştir. Fakat elinde başka bir şey olmayan burjuvazi sıkışıkça bunlara sarılıyor ve bunlara sarıldıkça da daha çok köşeye sıkışıyor. Bu bir tür kör çıkmazdır, her denemede duvara daha kötü çarpmanın hikayesidir. İroni de bu ya gözleri açıktır ama deli gibi o duvara tekrar tekrar çarpar durur. Bu, sel yatağındaki birinin aşığı ya da yukarı doğru kaçmasına benzer; çaresizlik ahmaklıştır!

Kıscası iş burjuvazi açısından kötüye gidiyor. Hiçbir zaman hiç bir yerde toplumun çoğunluğunu temsil etmeyen bu sınıf çoğunluk tarafından alaşağı edilmek üzere. Hikaye bazılarının sandığı gibi karmaşık değil. Artık sınıf savaşı belirleyicidir ve burjuvazi kendi nihai sonunu geciktirebilse de engelleyemez. Yeni dönemde tüm o faşist ve banal söylemleri anlamsızlaştırmıştır.

Peki şimdi ne olacak?

Eğer bir cephenin her bir unsuru zafere tam olarak inanıyorsa, morali yüksek ya da savaşmak için güçlü nedenler varsa onları kimse durduramaz hatta üzerlerine mermiler yağdırıldığında ve içlerinde vurularak düşenler olduğunda bile ne korkar ne kaçarken tersine daha büyük bir öfkeyle ölen yoldaşlarını da savaşmaya bir neden yaparlar. Böylece her bir nefer bir ok misali ileri atılır. Artık zaferi kazanmaları sadece bir an meselesidir. Fakat bunlar yoksul içlerinden biri düşmeye görsün, bu yüzünün, bininin, yüzbininin kalbine korkuyu düşürür öylesine bir demoralizasyon başlar ki birinin yüz geri etmesi yeter de artar bile, artık tek amaç kaçarak kurtulmaktır. Bağlantıyı siz kurun; ne de olsa mevsim fabrikalarını satarak soluğu ada ülkelerinde alanların kaçkurtul mevsimidir.

İşte bu gözü fırrada cephesinin çapsız komutanlarının çığırkanlığı da tam burada başlar. Ancak bu çığırkanlık parçalanmış cepheyi bir arada tutmaya yetmez çünkü tarihin şansız kıldığı bu komutanların elinde bu gidişatı tersine çevirecek hiçbir şey kalmamıştır. Ne anlatacakları ulvi bir amaç ne de bu amaç etrafında kenetlenecek bir kitle. Ne vatan ne bayrak ne de başka bir şey işe yarar! Kendi neferlerine vaat edilen tek şey: "Öteki dünya için öl!" mektir. Fakat buna kanacak budala sayısı faşistlerin arasında bile çok azdır. Onlar da geriye kalan yöntemlere sarılırlar, karşı cepheyi karalamak, iftira yalan ve çarpıtma. Oysa bir ideal, bir ordudan fazlasını sağlar. İşçi sınıfının ve onun devriminin bir ideali var: Sınıfsız, sınırsız, sömürsüz bir dünya kurmak. Bu ideal büyük bir sempati ve destek kazandırıyor. Peki burjuvazinin ideali nedir? Hiçbir şey!

Her kafadan bir ses çıkarken, her biri diğerinin açığını kollarken, dinci faşist partinin tuttuğu tüm dallar elinde kalırken bağırıp çağırarak mı çığırkanlık mı burjuva cepheyi kurtaracak? Artık elde ne çılgın projeler kaldı ne de yeni Osmanlıcılık. Ortada ki gerçek yegane; "yolun sonu görülmüyor"dur. Çünkü burjuvazinin ekonomik politik çöküşü dinci faşist partinin kitesine de yansıyor. Yoksulluk sadece açlık acısı çekirmez gözlerini de açar insanların. Hem de o kadar çok açar ki yoksullar saraylardaki sefayı kulübelerdeki cefayı görmeye başlarlar. Yani peşinden gittikleri uğruna dövüştükleri insanların onlarla aynı şekilde yaşamadığını. Aynı şekilde yaşamayanlar aynı yerde fazla durmaz. Her cephenin dağılımadan önceki son duraklarından biri budur; liderlere güvensizlik. Bundan sonrası da geri sayımdır; işledikleri suçların hesabını veremeyeceğini iyi bilen burjuva cephenin çığırkan komutanları paçalarını kurtarmak için olimpik atletlerden daha hızlı kaçacaklardır.

Diğer cepheye gelince... O, tüm bu saldırılara rağmen saflarını sıkılaştırıyor. Onca baskıya, tehdite rağmen sık sık sokağa iniyor ve gözü fırrada cephesine Gezi'yi hatırlatarak ecel terleri döktürüyor. Emekçi sınıfların cephesi burjuva cephenin çöküşünü, moral bozukluğunu kendi motivasyonuna çevirebiliyor. Onlara çapulcu dendiğinde onlarda hep bir ağızdan "kaçın!" dercesine bağırıyor, "çapulcuyuz, çapulcular geliyor!". "Kadınlarımızı bilin!" dendiğinde "kadınlar sel olup sokağa akıyor!" Bunun sayısız örneği var çünkü bu bir bilinç durumudur.

Emekçiler cephesi artık daha sağlam, artık tek amacı hedefiyle arasındaki mesafeyi azaltmak. Bu cephe için sorun artık mesafe değil, menzildir. Artık kendisi de bir oktur ve bir okun menzilini aşamayacağını bilir. Şimdi kah irili ufaklı grevlerle, kah yürüyüşlerle kah protestolarla ilerleyişlerini sürdürüyorlar. Adım adım yaklaşmanın bilinciyse. Bu yürüyüş "menzile varmak" içindir. Hedef menzile girdiği an bu ok fırlayacak, hiç şüphesiz öyle yaralamayla, dersini vermekle, sınırlarını hatırlatmakla da uğraşmayacak. Onun tek amacı burjuva sınıfı tarihe gömmek ya da bu günden silip atmaktır. Menzil; okun en hızlı olacağı andır ve bu ok en hızlı haliyle hedefine varacaktır.

İşçi sınıfı "Viva la Comüne" dediği gün zincirlerini kırdı. O günden beri de sokaklarda zincirlerini kıranlar yürüyor; onları yeniden zincirlerle vurmak isteyenleri yok etmek için. Sınıf savaşı acımasızdır, bir tarafın mahvolmasıyla sonuçlanacak bir savaştır ve burjuvazi mahvolacak sınıfın kendisi olduğunun farkında. Tüm çabası bunu durdurmaya dönüktür. Fakat artık çok geç. Çünkü; hedefe doğru fırlayan bir oku hedeften başkası durduramaz. Zaten hedefin şanssızlığı da budur.

Selam olsun 8 Mart 2019'da bir sel halinde İstiklal'e akan emekçi kadınlara!

Bu sel zincirlerini kıranlara dairdir!

ERKEĞİN SONSUZ AŞAĞILANMASI

Arif İşçi

Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlarının Kapitalizme Karşı Savaş Günü! 8 Mart Dünya emekçi Kadınlar Günü'nün, isyanın ve özgürlüğün başlangıcı olması dileğiyle...

Bir erkek işçinin 8 Mart özelinde kadınlara dönük bir yazı kaleme alması belki yadırganacaktır. Lakin bu düşünceye katılmadığımı en başta söyleyeyim. Bunu da "kadınlar bilmez, en iyisini biz biliriz" mantığıyla söylemiyorum. Tam aksine tarihsel hatalarımızdan kurtulmanın bir yolu, bir aracı olarak gördüğüm ve düşündüğüm için yapıyorum, yapmaya çalışıyorum.

Bir komünist işçi olarak şunu biliyorum ki, kadının özgür olmadığı, yok sayıldığı, ezildiği bir toplumda erkek de özgür olamaz, olamıyor. Bu yüzden kadınların özgürlüğü aynı zamanda toplumun özgürlüğü demektir; işçi sınıfı kadın ve erkek işçilerden oluştuğuna göre, ya hep birlikte özgür olacağız ya da hep birlikte özgürlükten yoksun, bunun ortası yok.

Kadının toplumdaki hak eşitsizliği, ikincil konumu, aile içindeki durumu, gördüğü baskı, şiddetin nedeni özel mülkiyete dayanan üretim biçimidir. Bu üretim biçimine denk gelen devlet ve bu devletin dayandığı erkek egemen zihniyettir. Kadının bu çift yönlü sömürsünde sistemin yanı sıra, egemen sistemin kültürüyle şekillenmiş olan erkek işçilerin de payı vardır.

"Hiç kimse kadını köle gibi kullanmak yüzünden erkek kadar alçalmamıştır" diyor Marx. Kadınların mevcut durumlarının değişmesi için biz erkek işçilerin de mücadele etmesi zorunludur. Madem ki, kadınların bugünkü durumunda olmalarında bizim de katkımız var. O vakit bu olumsuz tabloyu düzeltmek için bizim de emek harcamamız, çaba sarf etmemiz gerekir. İçinde yaşadığımız kapitalist sistem her şeyi ters yüz ettiği gibi kadın sorununu da ters yüz etmiştir. İlkel köleci toplumdaki bu yana kadının çift sömürsü aralıksız devam etmekte; dün daha görünürdü, bugün daha karmaşık yöntemle yapılıyor.

"Kadın cinsinin aşağılanması... Hem uygurluk hem de barbarlığın özel bir özel-

liğidir; şu tek ayrımla ki, uygar düzen, barbarlığın yalnız biçimde uyguladığı kusurlardan her birini çift yönlü belirsiz ve iki yüzlü bileşik bir var oluş biçimine yükseltir" (Marx). Yani sınıflı toplumlar gelişse de "uygarlaşsa" da kadının ikincil konumu değişmez, değişmiyor.

Mevcut kapitalist toplumda ne kadının çift sömürsü son bulur ne de erkeğin alçalması. Erkek proleterlerin bu duruma düşmesi kapitalist toplum nedeniyledir. Bunu düzeltmek ise özel mülkiyetin ortadan kaldırılarak kadınların gerçek anlamda özgürlüğüyle mümkündür.

Bu yüzden de erkek proleterler, kadın proleterlerden daha fazla bu mücadeleyi sahiplenmeli ve sürdürmelidir. Hem de öyle dayanışma, destek olma biçimiyle

değil, tam aksine kadının özgürleşme mücadelesinin bir öznesi olarak. Kadın yoldaşlarımızın hemen omuz başında, yan yana hep birlikte yürütmemiz gereken bir mücadele biçimiyle.

Nasıl ki, başkasını ezen bir ulusun işçi sınıfı özgür olamazsa, kadınların özgür olmadığı, ezildiği bir toplumda da erkekler özgür olamaz.

Ezilen ulusun özgürlüğü için mücadele etmeyen bir sınıf asla ilerici, devrimci olamayacağı gibi özgür de olamaz. Emekçi kadınların özgürlüğü için mücadele etmeyen erkek proleterler de özgür olamayacağı gibi, devrimci bir sınıf olan işçi sınıfının üyeleri olmayı da hak etmezler.

Kadınların ezilmesinin nedeni ka-

pitalist sistemdir, bu sistem erkek egemen bir kültürle ve erkeğe dayanarak kadının ikinci cins olarak ezilmesini devam ettirir. İşçi sınıfının erkek cinsi kadın cinsinin sömürülmesinde bir araç olmaktan kendini kurtarmalıdır. Çünkü kadının bu çifte sömürsü devam ettikçe özgürlük ulaşılmaz bir hayal ve güzel bir sözden öte bir anlama sahip olmayacaktır.

Proletarya ulusal, sınıfsal ve cinsel, her türlü sömürüye karşıdır. Bu yüzden proletaryanın yarısını oluşturan kadın cinsinin sömürülmesine, horlanmasına, ezilmesine sessiz kalamaz. Sessiz kalmamanın yolu da bugünden kadınların özgürlük mücadelesini daha ileri taşımak için erkek işçiler olarak daha fazla sorumluluk alarak kadın işçilerle birlikte örgütlenerek mücadeleyi yükseltmek için hareket etmeliyiz.

Kadın cinsinin çift yönlü sömürsünün nedeni kapitalist sistem olsa da, erkek cinsi de pek masum sayılmaz. Kadın cinsinin her alanda eşit olması için vereceğimiz mücadele geçmiş hatalarımızdan bir dönüş imkanı olması yanında, asıl olarak sosyalist topluma ulaşma mücadelemize güç katacak ve daha yakınlaştıracaktır.

"Erkeğin sonsuz aşağılanması kendini ortaklaşa ten isteginin kurbanı ve nesnesi durumuna gelmiş bulunan kadın ile ilişkilerinde gösterir..." diyor Marx. "Erkek ve kadın arasındaki ilişki, erkeğin ne ölçüde insanlaştığını gösterir, çünkü bu ilişki en doğal insanal ilişkiyi oluşturur."

Artık daha fazla gecikmeden örgütlenmeli, mücadele ederek insanlaşma sürecini bir an önce başlatmalı, kadınların ezilmesi, horlanması, ikinci cinsin ezilmesine bir son vererek kendi insanlaşma sürecimize de hizmet etmeliyiz.

Devrimci bir sınıf olmak, özgür olmak için, kadınların eşitliği ve özgürlüğü için mücadele etmeliyiz. Unutmayalım ki, toplumların ve erkeğin gelişmişlik düzeyini her zaman toplum içindeki kadınların özgürlük ve eşitlik düzeyleri belirler...

Kadın olmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadın kurtulmaz!

Kadın erkek el ele yürüelim devrim...

Yine 8 Mart Yine Binlerce Kadın Taksim'de!

Her yerden emekçi kadınlar akın akın Taksim'e akarken İstiklal Caddesi hemen her yönden girişe kapalıydı. Henüz resmi bir açıklama yapılmamıştı, "8 Mart yürüyüşü, eylem ve etkinlikleri yasak" diye...

Peki bu kısıtlılık neydi, anlamaya çalıştık. İsteğimiz Galatasaray'da saat 19.00'da etkinliğimizi, yapmayı, ama Galatasaray eylem ve etkinliğe kapalı. Biz de yönümüzü eylemlere yasaklı Taksim meydanına çevirdik, duyuru ve sloganlarla başladık eylemimize. Ancak polis emekçi kadınların meydana eylem ve 8 Mart açıklaması yapmasını fark eder etmez biz Emekçi Kadınları (EKA) darp ederek meydana uzaklaştırmaya çalıştı.

Kadınların birbiriyle dayanışması ve desteği saldırıyı kırdı. Buna karşı saldırıyı protesto edip, basın açıklamamızı okumak için Taksim Meydanı'ndan İstiklal Caddesi girişine yönelecek. Eylemimiz saldırının kızgınlığı ile daha bir coşkuyla devam etti.

"Şimdi Kadınların Özgürlük Zamanı" ve "Dünyaya Başkaldırıyoruz" pankartlarımızı ve çeşitli sloganların, sözlerin olduğu renge renk dövizlerimizi açtık. Sloganlarla, halaylarla, coşkuyla eylemimiz bir süre daha sürdü. "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü", "Kadın, Devrim, Özgürlük!" "Harekete Geç İsyani Et!" gibi çeşitli sloganlar Taksim meydanında yankılandı.

8 Mart günü biz emekçi kadınlara yapılan bir saldırı, yürüyüşe yapılacak saldırının habercisiydi. Yürüyüşe katılmak isteyen kadınlar buldukları yerden polisi ve giriş-

çıkış yasaklarını protesto etmek için ıslık çaldılar, alkışladılar. Neticede devlet açısından bu durumu kabullenmek kolay değildi. Her yıl artarak sokakları işgal eden kadınlar olarak "biz buradayız, varız" diyerek toplumsal sürece müdahale ediyor, yön veriyoruz. Özellikle var olan, yaşamlarımızı alt-üst eden ekonomik kriz öfkemizi, hıncımızı daha da biliyor. Sistem çökerken, sonunu kadınların getireceğini ve kendisinin varlığını tehdit eden bir güç olduğunu iyi biliyor. Bu nedenle 8 Mart yürüyüşüne de Emekçi Kadınlar'ın eylemine de saldırısı boşuna değil. Bu gücü kontrol edemiyor. Kontrol edemediğini kazanımlarımızı elimizden almaya çalışmasında, Abdurrahman Dilipak gibi dinci faşist bir adamın 8 Mart'a saldıran üslubunda, 8 Mart günü için Cuma namazı çağrılarında görüyoruz. Yükselen kadın mücadelesinin önünü kesmek için din de dahil her argümanı kullanıyor. Kadınların karşısında toplumun diğer kesimini saldırı gücü olarak kullanmak istiyor.

8 Mart'ın hemen sonrasında sivil faşistlerin Taksim'deki mekanlara saldırmaları da göz dağı verip sokağa özgürlük için çıkan kadınları korkutup evlerine hapsedmeye, kendi kokuşmuş sistemlerini yeniden üretmeye çalışmalarından başka bir şey değildir.

Ne yapsalar boşuna! Burjuva iktidarın son başlangıcında, bizler emekçi kadınlar ise özgürlüğün başlangıcındayız. Yeter ki vazgeçmeyelim, özgürlüğümüzü kazanmak için mücadelemizi edelim. Çünkü yaşam bizden yana...

Emekçi Kadınlar (EKA)

NEWROZ PİROZ BE!

BAKIRKÖY'DE ONBİNLERCE KİŞİ NEWROZDA

Bu yıl İstanbul'da Newroz "Tecridi Kıracağız, Mutlaka Kazanacağız" şiarıyla Bakırköy Pazar Alanı'nda onbinlerce kişinin katılımıyla ve coşkuyla kutlandı.

24 Mart günü saat 11.00'den itibaren alana gelmeye başlayan binlerce kişi halaylar çekerek, sloganlar atarak Newroz'u kutlamaya başladı. Kurulan arama noktalarında izdiham yaşandı ve kadınlar bariyerlere vurarak beklentilerini protesto etti. Kesk üsürüzer fularlarının alınmak istememesi de protesto ve gerginliklere neden oldu.

Miting alanına HDP, Mücadele Birliği, sendikalar ve pek çok siyasetçi "Leyla Güven Onurumuzdur", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Newroz Piroz Be", "Biji Berxwedana Zindana" sloganlarıyla giriş yaptı.

Mücadele Birliği Platformu sarı-kırmızı-yeşil "Şimdi Devrim Zamanı" pankartı ve "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Leyla Güven Onurumuzdur", "Newroz Be Piroz Be", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" dövizleri ve sloganlarıyla yer aldı.

Miting Ayşenur Kolivar ve Doğan Çelik'in türkülleri ile başlar larken alan kısa sürede doldu. İlk saatlerde alan neredeyse dolmuş olmasına rağmen gruplar halinde gelişler devam etti.

Newroza katılan kurum temsilcilerinin sahneye çağrıl-

arak selamlanmasının ardından, Ayten Beçet ve Zülküf Gezen başta olmak üzere tüm ölümsüzleşenler için "Şehit Namirin" ve "Biji Berxwedana Zindana" sloganları ile saygı duruşu yapıldı.

Newroz ateşi "Newroz Piroz Be!" sloganları ile yakıldı ve HDP İstanbul milletvekilleri sahnedeki kitleyi selamladı.

Newroz Koordinasyonu adına açıklamayı ESP İl Başkanı Pınar Türk

yaptı, onbinlerce kişinin faşizme karşı mücadelenin kararlı birer bayrağı olarak alanda yer aldığı ifade etti.

Abdullah Öcalan'a uygulanan tecridin kaldırılması talebiyle Leyla Gü-

ven'in açlık grevini sürdürdüğünü ve zindanlarda tutsakların açlık grevinin giderek yayılmakta olduğunu hatırlatan Türk, "Bizlere düşen, Demirci Kawa'nın meşalesininin asla sönmeyeceğini, sömürgeciliğin, faşizmin, ırkçılığın birleşik mücadele ile mutlaka, ama mutlaka yenilgiye uğrattığımızı daha güçlü haykarmaktır. O zaman bir kez daha hep birlikte haykuralım: An azadî an azadî! Ya özgürlük

ya özgürlük! Newroz kutlu olsun! Newroz piroz be!" dedi.

Barış Anneleri adına konuşma yapılarak hapisanelerde süren açlık grevlerine dikkat çekildi; taleplerin kabul edilmesi ve ölümlerin durdurulması istendi.

Süresiz dönüşsüz açlık grevinde olan tutsakların gönderdiği deklarasyon Newroz kürsüsünden okunurken sloganlar yükseldi yeniden. Açlık grevinde olan tutsakların talepleri sahnedeki okunarak, tecridin kaldırılması için mücadelenin büyütülmesi istendi.

TJA adına Çiçek Arıcan konuşma yaptı, Ayten Behçet, Zülküf Gezen ve Uğur Şakar şahsında halkların Newroz'unu kutladı, açlık grevinde olan tutsakları selamladı. Leyla Güven'in tüm kadınlar için direndiğini ve simge olduğunu söyleyen Arıcan, "Mutlaka kazanacağız, tecridi kıracağız" dedi.

Mesajların ardından HDK Eşsözcüsü Sedat Şenoğlu ve HDP Eşgenel Başkanı Pervin Buldan sahneye gelerek konuşma yaptı. Halaylarla büyük bir coşkuyla süren Newroz kutlamaları dağıldığında da devam etti. Yol boyunca ve metrobüs üst geçitlerinde sloganlar susmadı.

Amed Newrozu

Amed'de yüzbinlerce kişinin aktığı Newroz, "Mutlaka kazanacağız, tecridi kıracağız" şiarıyla İstasyon Meydanı'nda yapıldı.

Sabahın erken saatlerinde Kürt halkı, kapalı yollara rağmen kamyon kasalarında ya da yürüyerek de olsa geldiği Newroz alanında "bomba ihbarı" gerekçesi ile uzun süre alana alınmayarak beklendi. Günler öncesinden başlayan önlemler ve haberlerde savrulan tehditlere aldırış etmeyen yüz binler, Amed Newroz'u'nda yine bir cevap oldu dost düşmana. Newroz alanı yöresel kıyafetler ile rengarenk bir şölene dönüştü, kentin sokaklarında bir bayram havası vardı. Her yanda konuşlanmış akrep ve tomalara, binlerce polise hiç aldırış etmediler.

Tüm engelleri aşarak alana giren halkın ilk sloganları ise "Biji Berxwedana Zindanan" ve "Leyla Güven Onurumuzdur" oldu. Geçtiğimiz seneyi aşan bir kitle var alanda. İlk başta 134 gündür tecridin kaldırılması için açlık grevi eyleminde olan Leyla Güven ve tecride karşı mücadele bayrağını açan zindanlar selamlandı, saygı duruşunda bulunuldu. Tekirdağ 2 Nolu F Tipi zindanında feda eylemi düzenleyen Zülküf Gezen de slogan ve zılgıtlarla anıldı. Newroz ateşini, Zülküf Gezen'in ailesi yakıtı.

Herkes oradaydı. 2015

Haziranı'nda Amed'de patlamada bacıklarını kaybeden Lisa Çalan, protez bacaklarıyla halaylara durdu. Halaylar türküler, zılgıtlar ve sloganlarla büyük bir coşkuyla süren Amed Newroz'u, aynı şekilde sona erdi.

Emekçi halklar, 2019 Newroz'u ile bir kez daha faşizme boyun eğmeyeceklerini, özgürlük ve barış için canlarını ortaya koyabileceklerini gösterdi. Bu büyük cevap ile bir kez daha kurtuluşun ancak halkların ortak mücadelesi ve azmi ile gerçekleşeceğini de göstermiş oldu.

Newroz'un dağılmasının ardından sloganlarla Zülküf Gezen'in mezarına yürümek isteyen kitleye polis saldırdı.

Yeniköy Mezarlığı önüne kadar gelen halka burada polis biber gazı ve tazyikli su ile saldırdı.

Herşeye rağmen bu seneki Newroz da öncekiler gibi, Kürt Halkının coşkusunu gösterdi.

Newroz Piroz Be!
Zindanlar Yıkılsın
Tutsaklara Özgürlük!

Adana'da Newroz

Adana'da Newroz, 21 Mart günü Mimar Sinan Açık Hava Tiyatrosu'nda büyük bir coşkuyla kutlandı.

Alana gelen insanlar, yoğun güvenlik önlemlerinden geçerek ve 3 farklı arama noktasında üstleri, çantaları aranarak içeri alındı. Çantalarda bulunan kalemler, kitaplar, yeşil sarı kırmızı flamalar içeri alınmadı. Ayrıca "DÖB" bayrakları ve dövizleri de alana alınmadı. Deniz tişörtleri giyen DÖB'lüler polisler tarafından engellenmeye çalışıldı. Fakat tüm engellemelere rağmen alana Deniz tişörtleriyle girildi.

Alan HDP bayraklarıyla donatılırken "Newroz Piroz be" pankartları asıldı. Etkinlik saygı duruşuyla başladı. "Biji Serok Apo", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" gibi sloganlar sık sık tekrarlandı. Coşkulu müzikler, halaylar, çocukların ellerindeki bayraklar Newroz alanına büyük bir canlılık kattı. HDP

Adana İl Eşbaşkanı Mehmet Mahsun Eriğ tüm halkın Newroz'unu kutlayarak, Hakkâri Milletvekili Leyla Güven ve diğer tutsakları selamladı; Abdullah Öcalan'ın üzerindeki tecridin kaldırılmasını istedi.

Eriğ'in yaptığı konuşmadan sonra, Barış Anneleri ve Vekil Kemal Peköz, alkış ve zılgıtlar eşliğinde Newroz ateşini yaktilar.

HDK il Meclisi Sözcüsü Uğur Bayrak, HDP Adana Milletvekili Kemal Peköz ve HDP Adana Milletvekili Tülay Hatimoğulları da söz aldı. Genel olarak 31 Mart seçimleri, tutsaklar üzerindeki tecrid, savaş politikaları, yapılan baskı ve gözaltılara değinildi. Tekirdağ Cezaevi'nde ölümsüzleşen Zülküf Gezen ve iki yıl önce Newroz kutlamalarında polisler tarafından öldürülen Kemal Kurkut da anıldı.

Konuşmaların ardından Koma Gule Xerzan ve Koma Şitlen Azad gruplarının seslendirildiği müzikler ve coşkulu halaylarla etkinlik sona erdi.

Gruplar halinde dağılan gençler alandan çıkarken slogan atmaya devam etti. Abdullah Öcalan'ın üzerindeki tecridin kaldırılması istendi. Caddelerde slogan atmaya devam eden gençler polisler tarafından engellenmeye çalışıldı. HDP bayrakları insanların elinden alınarak yere atıldı. Bayrakları vermeyen gençler tehdit edildi, yoğun baskılara maruz kaldı.

Gergin bir ortam yaratmaya çalışan faşistler, insanlarda sağda solda toplaşarak gözdeğeri vermeye çalıştılar.

